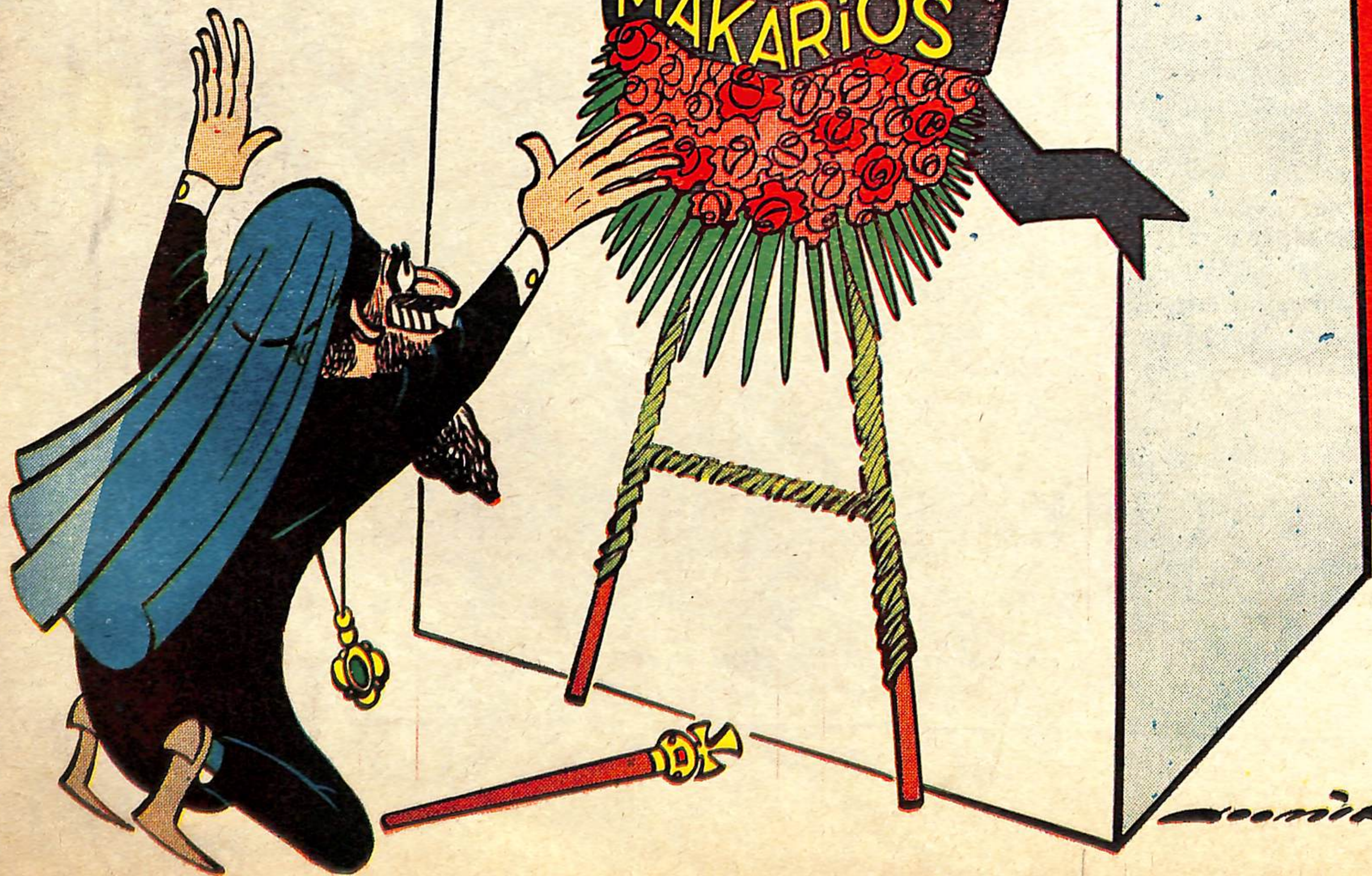
AKBABA

Makarios — Nur içinde yat Paşam... Sen sağ olsaydın ben sesimi çıkarabilir miydim hiç!

DEV ÇEKİLİŞTE

7 milyon...

Türkiye İŞ Bankası,
şimdiye kadar
görülmemiş
zenginlikte bir çekiliş
yapıyor ve 1 defada
tam 7 MİLYON lira
tutarında ikramiye
dağıtıyor: İstanbulda
60 Apartman Dairesi
5 adet 100.000 lira
5 adet 50.000 lira
10 adet 25.000 lira
50 adet 5.000 lira
1000 adet 1.000 lira ayrıca
35 000 kişiye para ikramiyesi.
DEV ÇEKİLİŞE mutlaka katılınız.
İş Bankasının ikramiye
çekilişleri halk huzurunda
otomatik makinalarla yapılmaktadır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Faal: 9768—212)

Akbaba

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 46 ● Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ ● 12 Kasım 1964

Türkiye - Rusya!

SİZ, lodos fırtınası dalgaları kabartınca, Köprüden Kadıköyüne gidemeyişinize bakmayınız. İnsanoğlu, artık uzayın fethine çıktı, başka gezegenlerde mutluluklar arıyor. Dünyamız öylesine küçülmüştür.

Savaş, bir masaldı eskiden. Sınırdan sağ dönmüş ihtiyarların anlattığı bir masal... Tarihlerin anlattığı bir masal...

Bugün savaş, bir parmağın altında ve her çatının üstündedir. Sınır her evin kapısı, her evin penceresi, her evin yatak odası...

Savaşa bu kadar yakın olduğumuz içindir ki savaştan bu kadar uzağız!

Barışın dengesini ellerinde tutan iki devlet var: Amerika ile Rusya... Birincisi, NATO içinde dostumuz ve müttefikimiz. Öbürü, komşumuz. Yalnız komşumuş da değil, çağlarının en büyük iki insanı, Atatürk'le Lenin' in temel taşlarını beraber koydukları eski bir dost... Onlar, bu dostluğu Kurtuluş Savaşında bize cömertçe gösterdiler. Biz onlara dostluğumuzu, başka devletlerle imzaladığımız her anlaşmada gösterdik. «Cemiyet-i Akvam»ın yüklediği sorumluluklarda bile Türkiye'nin imzası, Rusya'yı ayırarak atılmıştır.

Sonra?.. Sonra buzları gittikçe katılaşan bir soğukluk girdi araya... Yıllarca süren bu somurtuk politikanın suçlusu elbet biz olamayız.

1939 da, Moskova'da bir güleryüz aramaya giden Saraçoğlu, haftalarca unutulmuş bir misafir yalnızlığı içinde kalmıştır...

1945 de, büyükelçi Selim Sarper'in bir başarı göstermek telâşı ile - havayı koklamadan ve karşısındaki kaba gücün mizacını incelemeden - uzattığı sıcak elde, Molotof yoldaş, üç dostluk hediyesi aradı: Kars, Ardahan, Boğazlar...

Sovyet Rusya İkinci Dünya Savaşından yeni çıkmıştı. Stalin, yangınlar içinde masallaşmış bir ateş adamdı. Dost memleketlerin sokakları onun adı ile çınlıyordu. Roosevelt, Tahran konferansında Amerika büyükelçiliğini değil, Sovyet büyükelçiliğini kendi evi, kendi yatak odası yapmıştı. Müttefikler, zafer çelengini onun çatık kaşlı, katı alnına elbirliği ile koymuştular. Daha sırtındaki kaputtan ölüm tüten, daha avuçlarındaki pıhtıları yıkamamış böyle bir adama el uzatmamalı idik elbet...

Ama Kuruşçef, Moskova ufuklarından o gazap havasını sildi ve Sovyet politikasına bir esneklik getirdi. Öfkesinde bile neşe vardı onun. Milletlerarası bir toplantıda, ayağından çıkarıp masaya vurduğu iskarpinini, yabancı delegeler, Şarlo'nun pabucu gibi gülümsiyerek seyrettiler!

Beyaz Saray'la Kremlin arasına gerilen tel, özel bir telefon yolundan çok sulhün yoludur.

İki uzak dünyanın bu yakınlaşması karşısında, biz, hâlâ yirmi yıl önceki kuşkulu seyirci durumunda kalamazdık.

Sovyet Rusya'nın Ankara büyükelçisi, yeni bir yakınlaşma için büyük çaba gösterdi sanıyoruz. Eğer çekimser politikamız, bir yıl önce bugünkü yaklaşmayı gösterseydi, acaba Sovyet gemilerinin Boğazlardan geçerek Makarios'a tanklar ve uçaksavarlar taşıdığını yine görür müydük dersiniz?

Ama bir bakıma, konuşmaların yeni Sovyet idarecileri ile başlaması, daha ılımlı bir komşuluğun kurulmasını sağlayabilir.

Nasıl Kuruşçef Rusyası, memleketimize karşı güdülen hoyrat politikanın bütün sorumluluğunu Stalin'e yükledi ise, Kıbrıs politikasında bizi inciten Sovyet tutumunun sorumluluğunu da - bugünkü iktidar ekibi enosis'e karşı bizimle birleşerek - Kuruşçef'e yükleyebilirler.

Türkiye - Rusya yakınlığı yalnız iki komşu devleti etkilemekle kalmayacaktır. Bu dostlukla, doğu ve batı blokları arasında da sulha yönelmiş yeni adımların atıldığını görmüş olacağız.

Bir zamanlar dünya politikasında sesi duyulan Türkiye, Atatürk'ün ölümünden sonra sesini kaybeden bir ülke olmuştur. Bu dostluğun, yeni bir canlanış müjdecisi olmasını kim dilemez?

Artık, politika ile elele yürüyen ekonomi, bu karşılıklı dostluktan elbet verimli bir pay alacaktır. Elimizde kalan ürünlerimizin belki de hepsine, elimizde kalan Sümerbank dokumalarının belki de hepsine Sovyet pazarlarının açıldığını göreceğiz. Belki de kalkınmamız için batıdan uzanan yardım eline doğudan uzanan bir dost eli de katılacaktır...

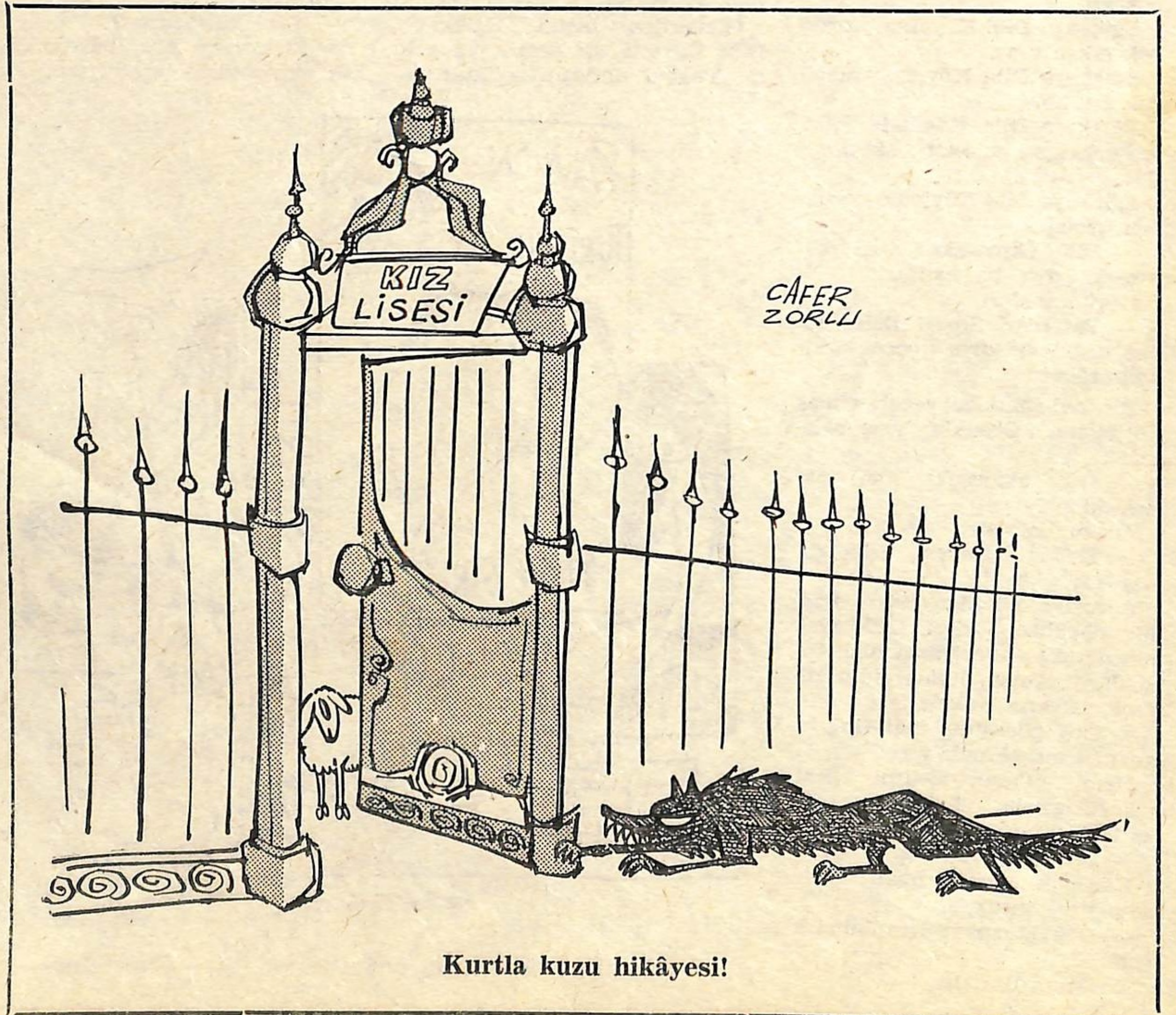
Atatürk'ün Başbakanı İsmet Paşa'ya, bir ziyafet gecesinin sonunda, Kremlinin pencerelerinde sabah olurken bütün istediklerini veren Sovyet Rusya, bu güvenli komşusuna yeniden eski duygularla neden dost elini tekrar uzatmasın?

Sayın İnönü, bu başarıyı, başarısız Dışişleri Bakanı Feridun Cemal Erkin'den istemekle, onu, henüz oturduğu koltuktan kaldırmak niyetinde olmadığını göstermektedir.

Biz bu yazımızla, Moskova konuşmalarının getireceği sonucu, ölçüsüz bir iyimserlikle aşmakta olduğumuzu bilmiyor değiliz. Kalemimizde konuşan, bugünden beklediklerimiz değil, yarından umduklarımızdır. Bu yarın, bize umduklarımızı verecek mi?.. Onu, Ankara'da başlıyacak ikinci dostluk oturumundan öğreneceğiz.

İstemek yarı yapmaktır demişler.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kurtla kuzu hikâyesi!

1 — DOĞ GÜNEŞİM, DOĞ!

Burası «Eğikkaya Dibi Köyü»... Köyün bütün çocuklarının göğüs kafesleri içeri göçüktür.

Köy, bulutlara hırıldayan kızgın bir köpek ağzı gibi doruğu diş diş olan ulu bir kayanın dibinde kurulmuştur. Öbek öbek bulutlar, ulu kaya doruğunun sivri, keskin dişlerine tüner. Ulu kaya, göke açılmış sivri, keskin dişleriyle, üstüne tüneyen bulutları parçalar sanırsın. Parçalanan bulutlar dağılır, sonra başka bulutlar konar keskin dişlere.

Doğu yönündeki ulu kaya, güneşi kapar; köyün üstüne eğilip abanmıştır. O yüzden köylü, güneşin doğuşunu hiç görmez. Başka yerler güneş ışınlarından pırıl pırıl, ışıl ışılken, Eğikkaya Dibi Köyü serince bir koyu alaca gölge içindedir. Güneş yükselir, yükselir, başka yerlerde

bizim köyün deliler baladı

AZİZ NESİN

öğle olur, ikindi olur, ancak işte o zaman güneş, ulu kayanın sivri dişli doruğunu aşıp köye aydınlık serper. Bu aydınlık da uzun sürmez. Köyün batısında, kuru derenin öteki yakasındaki sıra dağların ardında yiter, erkenden batar güneş.

Köy evleri, eğik kayanın dibinde kurulmuş olduğundan, kışın seller dağdan koca koca kayaları söküp sürükler, yuvarlanan kayalar her kış birkaç evi ezer, her kış birkaç can yokolur.

Eğikkaya Dibi Köyünün çilesi çoktur.

Eğikkaya Dibi Köyünde akşam çok erken olur.

Eğikkaya Dibi Köyünde sabah çok geç olur.

Eğikkaya Dibi Köyünde günler çok kısa, geceler çok uzundur.

Eğikkaya Dibi Köyünün çocukları uyanıp,

— Ana ekmeeek! Ana, ekmeeek!.. diye bağrışırlar.

Köyün anaları,

— Yat uyu! Zıbar! Daha güneş doğmadı! diye çocuklarını avuturlar.

Bir zaman daha geçer, güneş görünmez. Çocuklar yine ağlaşır: :

— Ana, ekmeeek! Ana, ekmeeek!..

Analar bağrışır:

— Boğazı kuruyası, daha güneş bile çıkmadı...

Çocuklar evlerden çıkar, ortalığa dökülür. Gözleri, Eğikkaya'nın diş diş doruğunda olan çocuklar, kayanın dibine gidip güneşe yalvarır, yakarırlar:

— Doğ güneşim, doğ! Doğ ki anam bana ekmek vere!

Hem güneşe yalvarır, hem yumruklarıyla göğüslerini döğerler.

— Doğ güneşim, doğ!

Küçücük göğsün iman tahtasına bir yumruk...

— Doğ ki anam bana ekmek vere...

Bir yumruk daha...

İşte o yüzden Eğikkaya Dibi köylülerinin göğüsleri içeri çökük, sırtları kamburumsu, başları eğiktir.

Çocuklar büyür, bukez de çocukları onlara söyler:

— Ana ekmek! Baba ekmek!..

— Daha güneş bile doğmadı...

— Doğ güneşim, doğ! Doğ ki anam bana ekmek vere...

2 — KIRK GÜN BESİ!

Güneşi özlemiş Eğikkaya Dibi Köylüleri, her yıl evlerinden birkaçını ezen ulu kayadan kurtulmak istiyordu.

Günlerden bigün, Eğikkaya Dibi Köyüne bir derviş çıkageldi. Yoksul dervişin açlıktan avurdu avurduna çökmüş, soluk sarı derisi iskeletine yapışmıştı.

Köye inen yoksul derviş, göklere yükselen iniltiyi duyup şaştı:

— Doğ güneşim, doğ! Doğ ki anam bana ekmek vere...

Kadınların ağıtları kayalarda yankıyordu. Selin sürüklediği iri bir kaya yine bir evi ezmiş, içindekileri öldürmüştü.

Yoksul derviş, köyün yaşlılarına,

— Ben sizi bu kayadan kurtarırım... dedi.

Sordular:

— Nasıl kurtarırsın?

— Eğikkayayı alır, burdan uzak yere götürür bırakırım...

— Aman derviş, Hızır Aleyhisselâm dedikleri sen olacaksın... Seni bize Tanrı gönderdi. Aman derviş, ne olursa senden olur... Hadi, al şu kayayı da köyümüz güneş görsün...

— Kayayı götürürüm ama, beni kırk gün fındık fıstıkla, yağla balla, baklava börekle, pekmezle ayranla bigüzel besliyeceksiniz. Elimi sıcak sudan soğuk suya sokturmıyacaksınız. Kırk gün besiye çekileceğim. Sonrası kolay, kurtaracağım sizi bu ulu kayadan...

— Her ne buyurursan canbaş üstüne derviş, yeter ki bizi kurtar bu kayadan, güneşe kavuştur.

Köyün yaşlıları, ileri gelenleri bu işi görüşüp konuşmak için köy kahvesinde toplandı.

Adına Ali derler bir delikanlı vardı. Dervişin önerisini duyunca, doğruca kahveye seğirtti. Babası, kaynatası da kahvedeydi. İlkin selâm verdi, sonra,

— Aksakallılar, büyüklerim, atalarım, emmilerim, dayılarım! Sizlere bir diyeceğim var izin verirseniz... dedi.

— Buyur Ali oğlumuz...

— Duydum ki, aç, cıbıl bir derviş gelmiş. «Beni kırk gün kırk gece besiye çekin» demiş. «Kırkıncı gün kayayı alır giderim burdan» demiş.

— Evet, dedi Ali oğlumuz...

— İnanmayın, yalandır dedikleri. Bu kayayı burdan götüremez. Bizi kandırmaktadır. Açlıktan midesi kurumuş elin kurnazına inanmayın...

Köyün imamı, muhtarı,

— Senin aklın ermez bu işlere Ali oğul, dediler, biz hiç yalana dolana gelir miyiz? Biz işimizi iyice sağlama bağladık, hemi de nasıl...

— Nasıl işin sağlamı?

— Biz dervişi bir odaya kapayacağız. Pencereler sıkıca örtülü, kapı kitli. Derviş, «ya hak!» dedikçe pencereden et kızartmasını, hık dedikçe ayranı, pekmezi sunacağız. Kırk günün sonunda derviş tutukludan çıkıp ulu kayayı götürürse götürür, götürmezse doruktan aşağı atıp yokedeceğiz dervişi. Dervişle pazarlığımız, anlaşmamız işte böyle... Biz işimizi sağlama bağladık, sen keyfine bak Ali oğul...

Ali her ne dediyse dinletemedi. Sıkıntısından vurdu dağlara...

O sıra Ali'nin evinde neler olmaktaydı, bakalım bir görelim:

3 — AMAN SARIKIZ SÖYLEME!

Ali yeni evliydi. Karısı, ineği sağmak için dama girdi. Yeni kalaylı bakracı ineğin altına koyup bir türkü tutturdu, ineği sağmaya başladı. İneğin memesinden iki sağımlık süt bakracın dışına, samanların üstüne düşüverdi. Taze gelini aldı bir korku ki, nasıl bir korku... Kaynanası pintinin biriydi. İki sağım sütün

«Turistik tesislerimiz çoğaltılıyor...» — Gazeteler —

ziyan olduğunu duyarsa taze geline etmediğini komazdı. Taze gelinin kınalı parmakları titriyordu korkudan.

İneğin adı Sarıkız'dı. Ya Sarıkız söylerse kaynanasına...

Keklik kınalı kız, hemen boynundan altınlarını çıkarıp Sarıkız'ın boynuna astı, yalvarmaya başladı:

— Aman Sarıkız'ım, canım Sarıkız'ım, işte bu altınlarım senin olsun, sakın iki sağım sütünü yere döktüğümü kaynanam karıya söyleme, emi?

İnek, dile gelip,

— Gönlünü geniş tut, kimselere söylemem kınalı gelin... diye başını sallayıp, boynundaki dizim dizim altınları şıngırdatırken kaynanası dama girdi. Sarıkız'ın boynunda sıram sıram altınları görünce şaşıp,

— Bu ne geliiin! diye bağırdı.

Taze gelin de, iki sağım süt döktüğünü ona söylemesin diye altınlarını Sarıkız'ın boynuna astığını söyledi.

Kaynanayı bir korku aldı ki, nasıl korku... Çünkü kocası çok eli sıkı bir adamdı. İki sağım sütün ziyan olduğunu duyarsa kıyameti koparırdı. Hemen başından ipek başörtüsünü çıkarıp, Sarıkız'ın başına bir güzelce sardıktan sonra,

— Aman Sarıkız, canım Sarıkız, ipek örtüm senin olsun, sakın kocama, gelinin iki sağım sütü yere döktüğünü söyleme! diye yalvardı.

Bu sıra kapı açılıp da kocası içeri girmez mi! Koca adam, ineğin boynunda şıngır şıngır altınları başında da ipek başörtüyü görünce pek şaşıp,

— Bu ne? diye bağırdı.

Karısı, iki sağım sütün ziyan olduğunu söylemesin diye Sarıkız'ı süslediklerini söyledi. Koca adam,

— Eyvah, oğlum bunu duyarsa, keklik sekişli, bülbül deyişli taze gelinimi boşar... diye korkup, gümüş köstekli saatini kuşağından söküp Sarıkız'ın beline doladı, sonra yalvardı ona:

— Aman Sarıkız'ım, canım Sarıkız'ım... Sakın benim Ali oğluma iki sağım sütün ziyan olduğunu söyleme, emi?

Sarıkız başını sallayınca gümüş köstek, dizim dizim altınlar şıngırdadı.

O sıra, komşular geldi dama. Onlar da ineğin süslerine şaştılar. Ama işin içyüzünü öğrenince, onlar da Sarıkız'ı daha da süslediler. Üstlerinde başlarında değerli ne varsa, ıncık boncuk, ayna mayna, kordon kuşak, hepsini Sarıkız'a takıp takıştırdılar.

— Aman Sarıkız, canım Sarıkız, sakın Ali'ye söyleme!

Sarıkız, dile gelip,

— Söylemem! diye başını salladı.

Damı dolduranlar sevinçten çalıp söylemeye, gülüp oynamaya başlamışlardı ki, Ali kapıdan girdi,

— Bu nedir? dedi.

— Aman Ali, gelinkız iki sağım sütü yere döküp ziyan etti. Sarıkız sana söylemesin diye onu böyle süsleyip allayıp pulladık...

Bunu duyan Ali,

— Ben bu deliler arasında duramam. Kimi aç dervişi fındık üzümle besler, kimi de ineğe altın takar, ayna takar... diye söylenip, o kızgınlıkla heğbesini, kavalını alıp çıktı köyden, düştü yollara...

4 — ÖKÜZÜN BAŞI NE OLACAK?

Ali, sırtında heğbesi, bir elinde kavalı, bir elinde sopası, gece demedi, gündüz demedi, dağ bayır, ova çayır yürüdü de yürüdü... Kimi zaman kavalını çaldı, kimi zaman koyu gölgelerde yattı uyudu. Arada bir köyünü ansıyor, karısını özlüyor, ana babasını göresi geliyor,

— Dönsem m'ola? diye içinden geçiriyordu.

Sonra kendi kendine,

— O deliler içinde neyliyecekmişim?.. deyip yürüyordu.

Yürürken yürürken karısı, ineği sağarken gözünün önüne geliyordu. Anasını, koca teknede ekmek hamuru yuğururken görür gibi oluyordu. Eğikkaya dibinde «Doğ güneşim, doğ! Doğ ki anam bana ekmek vere!» diye göğüslerini yumruklayan köy çocuklarının sesleri kulağındaydı. Ama hayır, dönemezdi o deliler arasına...

Git de git, git de git, bir tepenin üstünden bir de baktı ki, alttaki köyde bir kaynaşma var. Nedir, ne değildir diye tepeden aşağı seğirtip köye geldi. Selâm verdi.

— Nedir ağalar? diye sordu.

— Öküz başını küpe sokmuş, telâşımız ondan... karşılığını verdiler.

— Peki, ne yapacaksınız?

— Bizim bu köyün bir Akıllı Mehmet Ağa'sı vardır. Başımız sıkışınca her işimizi gider ona danışırız.

Ali meraklandı. Köylünün arkasına düştü. Vardılar Akıllı Mehmet Ağa'nın yanına.

— Öküz başını küpe sokmuş, nasıl çıkaracağız başını? diye sordular.

Akıllı Mehmet Ağa da,

— Öküzün başını kesin! diye onlara akıl verdi.

Ali içinden «Buranın köylüsü, bizimkilerden daha da deli» diye geçirdi.

Öküzün başını kestiler, ama yine kesik öküz başı çıkmadı küpün ağzından. Yine gittiler Akıllı Mehmet Ağa'ya:

— Kestik ama, öküzün başı içerde kaldı. Şimdi ne yapalım?

Akıllı Mehmet Ağa da,

— Öyleyse, şimdi de küpü kırın! dedi.

Küpü kırdılar, öküzün kesik başını küpten çıkardılar.

— Hay Allah razı olsun Akıllı Mehmet Ağa'mızdan... diye dua ettiler.

Az sonra başka bir köylü,

— Eyvah! Benim öküz de su içmek için başını küpe sokmuş, başı küpün içinde kaldı!.. diye bağırarak geldi.

Öbür köylüler,

— Varıp Akıllı Mehmet Ağa'mıza danışalım... dediler.

Ali dayanamayıp,

— Bre emmiler, demincek danıştınız ya... dedi.

— Olsun, dediler, belki bukez başka bir aklı vardır.

Ali,

— Durun etmeyin, dedi, öküzün başını keseceğinize önce küpü kırın, beni dinleyin!

Ali'nin dediği gibi önce küpü kırıp, öküz sağ kurtulunca oranın köylüleri Ali'nin eline ayağına kapanıp,

— Aman biz senin gibi bir a-

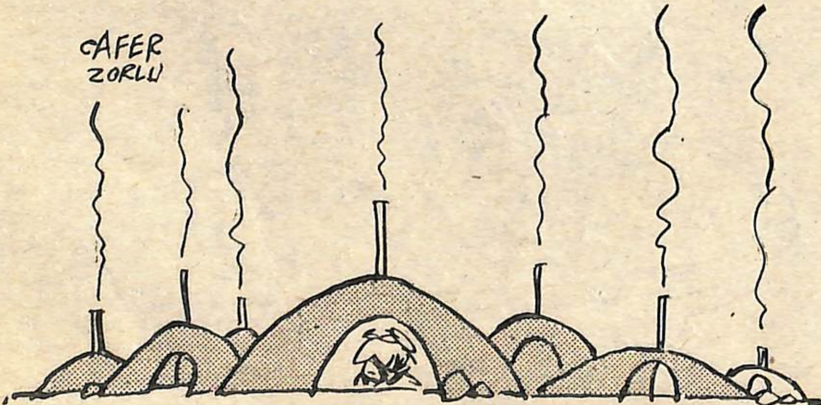
(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

Sunay: «Sinek kadar bir mesele yüzünden NATO'dan ayrılamayız..» Dedi.

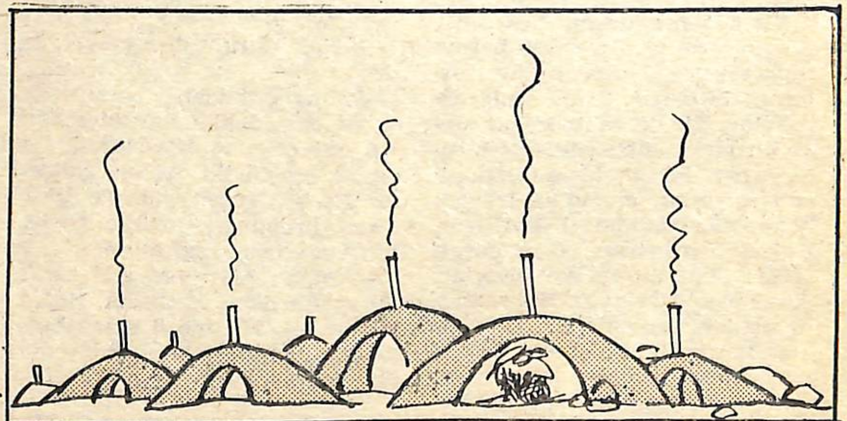

Yazısız

Türkiye 75 asır önceki hayatı yaşıyor! — Gazeteler —

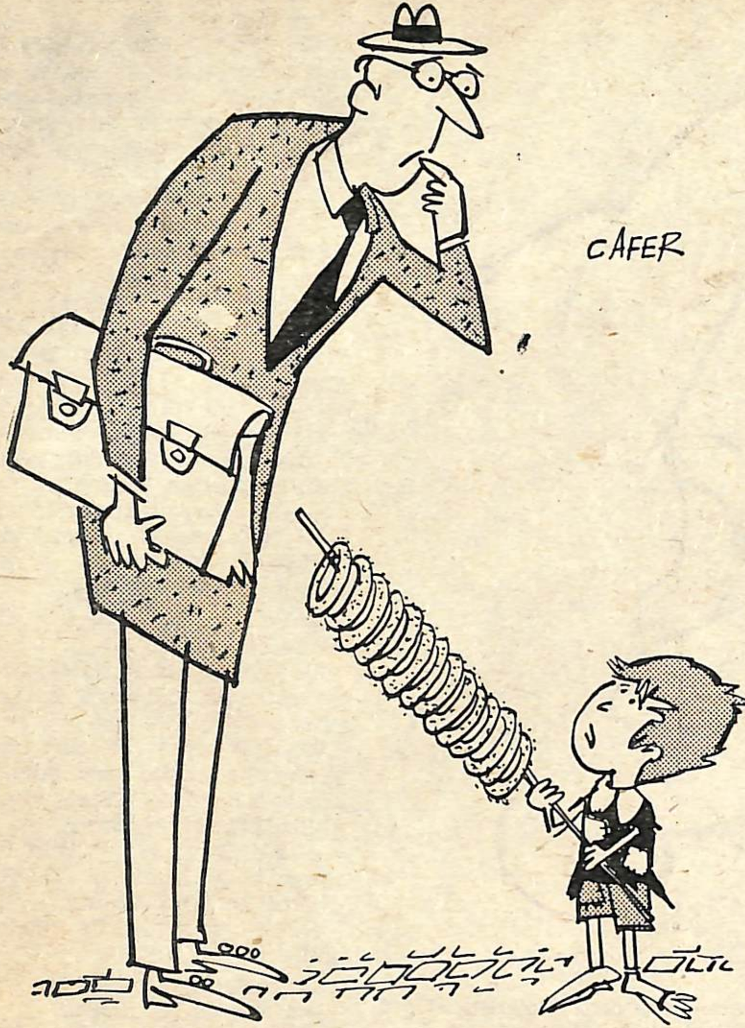

Tarihten önce vardık...

Tarihten sonra varız !

«İlk okullarda ev ödevi kaldırıldı..» — Gazeteler —

— Babam sokak ödevi veydi öğyetmenim!

kıllı adam görmedik. Sen bu köyde kal, başımızdan eksik olma. Bizim akıl hocamız ol. Burda ye iç yan gel, yat, yeter ki bize akıl ver... diye yalvardılar.

Ali,

— Ben kendi delilerim arasında edemedim, sizin gibi deliler arasında duramam!.. deyip yürüdü. Çıktı köymen...

5 — DEH DERİM GİTMEZ, ÇÜŞ DERİM DURMAZ!

Ali az gitti, uz gitti, dere aştı, dağ geçti, köyden köye ulaştı. Aradabir karısı, ineği sağarken gözünün önüne geliyordu. Anasını, koca teknede ekmek hamuru yuğururken görür gibi oluyordu. Köyünün çocuklarının, kaya dibinde göğüslerini döğerlerken «Doğ güneşim, doğ! Doğ ki anam bana ekmek vere!» diye yalvarışlarını duyar gibi oluyordu.

Hayır, dönemezdi o deliler arasına...

Bir köyün ortasına düştü. Bir takım adamlar bir eşeğin başına toplanmışlar uğraşıp duruyorlardı. Ne oluyor diye aralarına sokuldu. Bir de baktı ki, bir eşeğe bir çuval yükü yüklemeye çalışıyorlar. Eşeğin bir yanına çuvalı asıyorlar, eşeğin öbür yanı boş olduğundan çuval devriliyor. Bukez devrilmesin diye çuvalı eşeğin öbür sırtına yüklüyorlar, çuval yine devriliyor. Bir zaman uğraştılar, sonunda,

— Varıp Akıllı Mehmet Ağa'ya danışalım... dediler.

Ali de arkalarına düştü. Demek bu köyün de bir Akıllı Mehmet Ağa'sı var, öyle mi?

Köylüler Ali'nin bu sorusuna,

— Her köyün bir Akıllı Mehmet Ağa'sı olur elbet... dediler.

Akıllı Mehmet Ağa onlara akıl verdi. Dedi ki:

— O çuvalın ağırlığına denk taş toplayın, bir çuvala koyun. Eşeğin bir yanına tahıl yüklü çuvalı, öbür yanına da taş yüklü çuvalı yükleyin...

Denileni yaptılar. Çuvallar artık eşeğin sırtından düşmüyordu. Köylüler sevinçle,

— Bizim Akıllı Mehmet Ağa'mız gibi bir akıllı daha yoktur bu yeryüzünde... dediler.

Dediler ama, yükü ağır olduğundan eşek bitürlü yürüyemiyordu. Eşeğe vurdular, vurdular...

— Deeh!.. çüüüş!.. Deeeh!..

Eşeğin sahibi,

— Deh derim gitmez, çüş derim durmaz, bu necep eşek!.. deyip hayvana bir sopa indirdi.

Eşek yükün ağırlığndan yıkılıp kaldı.

Ali dayanamayıp,

— Hele durun! diye araya girdi.

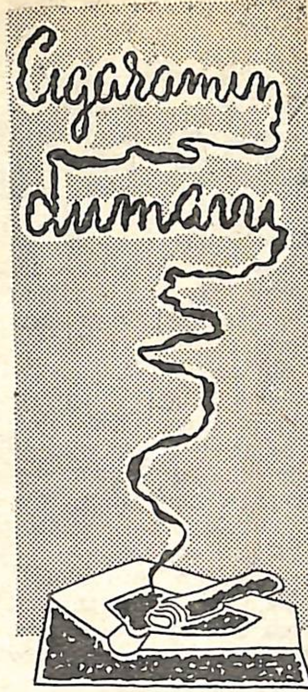
Taşları çuvaldan boşalttırdı. Öteki çuvaldaki tahılı ikiye ayırıp, iki çuvala bölüştürdü, iki çuvalı eşeğin iki yanına yükledi. Eşek, dengeli yüküyle tıkır tıkır yürüyünce, oranın köylüleri buna pek şaşıp Ali'ye,

— Aman biz senin gibi akıllı bir adam daha görmedik. Bizim köyde kal. Her ne dilersen başüstüne, yeter ki bize akıl ver... diye yalvardılar.

Ali,

— Sizin gibi deliler arasında yapamam!.. deyip yürüdü.

(Sonu gelecek sayıda)

TÜTÜN tüccarlarımız telâşta: Ellerinde oniki milyon kilo tütün kalmış... Ne olacak şimdi?.. Duvarlara:

Vatandaş!
Bir yerine günde
iki sigara iç!

Diye ilânlar assak, fayda yok, saklasak, tasarruf bonosu değil ki, durdukça faizi işlesin, değeri artsın!

Çalmışlar devlet babanın kapısını: Al bizim elimizde kalan şu tütünleri diye...

Ama yerin kulağı var. E, kulağı olur da ağzı, dili olmaz mı?.. Yakalamış Çetin Altan tütünleri altın perçemlerinden, başlamış yerden yere çalmaya:

— Devlet hazinesi babanızın değildir, diyor... Zarar, kârın ortağıdır diyor... Milletin milyonlarını vurdurmam diyor... Diyor da diyor!

Sigaramın dumanı,
Yok Çetin'in imanı!

Ama mal canın yongasıdır. Onlar da dayanıyorlar:

— İhracatçının korunması lâzımdır.. (Malûm ya, onların sayesinde memlekete döviz yağıyor!) Tütünler elimizde kalırsa evsafını kaybeder, Millî servet mahvolur.. (Öyle ya, Millî servet mahvolacağına, resmî servet mahvolsun!) Firmalardan çoğu bu ziyana dayanamaz, iflâs eder, piyasadan çekilir.. (Ah başımıza gelenler! Sonra halimiz ne olur? Sonra tütünlerimizi kim ihraç eder? Sonra köylüye kim kazık atar?)

Ama meseleyi inceliyen üç kişilik bir uzmanlar heyeti, bu sigara dumanından yaşarmış gözlerin dileğini reddetmiştir. Ne yapalım:

Sigaramın dumanı,
Yok devletin imanı!

Uzmanlar heyetinin hakkı var: Bir kere piyasada alıcı bulamıyan malı devlete satmak yolu açılırsa, kapısı çalınmadık Bakanlık kalmaz. Bizler bile gazete, mecmua, kitap iadelerimizi kamyonlara doldurup tutarız Ankara'nın yolunu: Al şunları da turşusunu kur İhsan Göğüş diye!

Sade biz mi?.. Fındıkçılar, üzümcüler, incirciler, pamukçular, hattâ son yıllarda ihracatçılar arasına katılan sümüklü böcekçiler bile Bakanlık kapılarında pazar kurarlar.

Evde kalmış kızlar için bile anneler Sosyal Yardım Bakanlığından niçin birer koca istemesinler?

Biliyoruz, Türkiye'nin ekonomik politikası «Karma Ekonomi»dir. Ama «Karmakarışık ekonomi» değil!

ÇİMDİK

— Allah razı olsun şu otobüs idaresinden.. Hiç sigarasız bırakmıyor bizi...

BU GAZETE PATRONUN KASASININ YASASINA UYMAYI TAAHHÜT EDER VE BÖYLE GİDER

BUGÜN 31 SAYFA 25 KURUŞ

Carrrt

Demokrasi Hizmetinde Tarafsız Kaba Kâğıt

Vurucusu ve Başyazmazı: PARACAN

NAAA! NAAA!

CİLDİNİZİN KREMİ NANA

PERŞEMBE 5 KASIM 1964

Yeşşeee Dışişleri Bakanı, Yeşşeee!

Rusyadan Havyar, Votka, Kürk İthal Edeceğiz

Güler yüzlü Dışişleri Bakanımız sayın Feridun Cemal Erkin, gazetemize şu özel demeci vermiştir:

— Bildiğiniz gibi, İspanya seyahatim, memleketimiz ve dünya için son derece faydalı olmuştur. Orada temellerini attığımız dört katlı sulh şatosunun birinci katı ziyaret, ikinci katı ziyafet, üçüncü katı şebabet, dördüncü katı ticaret işlerine ayrıldı. Üzülerek söyliyeyim ki, Hürriyet gazetesinden öğrendiğim Atina Büyük Elçiliğimizdeki aşk ve kıskançlık olaylarını daha önceden duymuş olsaydım, şatoya bir de muhabbet, yahut rezalet katı ilâve ettirirdim!

Sayın Dışişleri Bakanının bir saniye duraklamasından faydalanarak sordum:

— Bu beşinci katı ilâve etseydiniz temsilci olarak kimi yollardınız?

Feridun Cemal Bey eli ile şöyle bir işaret yaptı ve tek kelime ile cevap verdi:

— Çoook!

— Sulh şatosu nasıl bir mimarî üslûbunda olacak?

— Arap ve İspanyol üslûbunda... Kapısının bir yanına şovalye kıyafetinde benim heykelim, öbür yanına Yahya Kemal'in «Endülüste Raks» şiirini okuyan bir İspanyol dansözünün heykeli dikilecektir!

İki memleket arasında ekonomik, turistik anlaşmalar da yaptık. İlk olarak Ispanya'dan Türkiye'ye Boğa güreşçileri gelecek ve Türkiye'den Ispanya'ya Deve güreşçileri ile Horoz döğüştürücüleri gidecekler...

FOTO CARRRT

— Diğer seyahatleriniz hakkında da biraz bilgi verir misiniz?

— Yine bildiğiniz gibi Ispanya'dan döndükten sonra dost ve müttefik memleketleri ziyaret ettim İran ve Pakistan ile imzaladığımız üçlü anlaşmanın akisleri geniş oldu. Bilhassa bağımsızlığına yeni kavuşmuş Gülistan, Sümbülistan, Bostan ve Tornistan devletlerinin de bu anlaşmaya katılmak istediklerini sizlere müjdeliyebilirim.

Sayın Bakan, Foto Carrt'a meşhur gülüşleri ile birkaç poz verdikten sonra sözlerine devam ettiler:

— Büyük komşumuz Sovyet Rusya'ya Kuruçef'le görüşmek üzere gitmiştim. Ama daha ben «Kuru...» derken, büyük elçimiz, kaşını gözünü oynatarak parmağını dudağına götürüp susmamı işaret etti... Meğer henüz ben Türkiye'de iken Rusya'da iktidar değişmiş de haberim yok... O günlerde gazete okumamıştım. Sizin arkadaşlardan da hiç kimse buna dair bir şey söylememişti bana. Şaştım doğrusu!

Dışişleri Bakanımız, yeniden Foto - Carrt'a gülerek bir göz attıktan sonra konuşmasına devam etti:

— Yeni Sovyet liderleri ile ticaretimizi genişletmeye karar verdik. İlk parti olarak, bedeli yirmi senede faizsiz ödenmek üzere memleketimize yüz ton taze Rus havyarı ile bol miktarda Votka gönderecekler... Bu suretle ziyafetlerde, kokteyl partilerde çektiğimiz sıkıntılar önlenmiş olacaktır. Anlaşmada Türk hanımlarını unutmuş değiliz: Kürk piyasası yakında canlanacak ve vitrinler pırıl pırıl Rus astraganları ile dolacaktır!

Sayın Dışişleri Bakanına son sualimizi de sorduk:

— Pekiy beyefendi, bu ithalâta karşı, biz ne ihraç edeceğiz?..

— Son yıllardaki en mühim maddemizi biliyorsunuz: İşçi!. Bu sayede memleketimizde işsiz tek adam kalmıyacak ve Türkiye para kazanan, iş güç sahibi, zengin insanlar vatanı olması saadetine kavuşacaktır.

Sayın Bakana içimden uzun bir «Yeşeeeee!..» çekip yanından ayrıldım.

Heey!

Bütçe ile kadın çorabının farkı şudur: Biri açıktır, biri kaçıktır. Hım... Kıfkıfkıf...

A. A.

Yabancı artistleri bikini, monokini içinde çok gördünüz. Şimdi de yukardaki resimde bilâkini içinde bizimkini görmektesiniz.

Bilâkini Modası!

Dış ülkelerde memleketimizi yabancılara karşı muvaffakıyetle tanıtmış olan dans oryantal kraliçemiz Bayan Diheydi Yallah, dün Park Hotel'de yaptığı basın toplantısında kendi icadı olan bilâkini mayosu içindekileri gazetecilere teşhir etmiştir. Hey maşallah... Hiç ahlâk kalmamış yani.

Aşırı akımlara karşı koşum takımları isteniyor!

Son zamanlarda Amerikalıların kesenin ağzını kısmaları, kasalarının başında bekleşen vatanperverlerimizin canlarını sıktığından, buna bir tedbir ve çare olmak üzere «Allaşkına dolar ver Cemiyeti» namı ile bir cemiyet kurulmuş ve derhal faaliyete geçmiştir. Bu faaliyet meyanında memleketimizde günden güne artmaya, çoğalmaya ve yayılmaya başlıyan aşırı akımların önlenmesi için Amerika'dan koşum takımtarı ithali istenmiştir. Artık bizim yerli takımlar eskimiş olduğundan, vazifesini göremeyen bu takımların yerine Amerikalıların takımları kullanılacaktır. Bu koşum takımlarını kuşananlar, sağ ve sol cereyanlardan korunarak nezle ve grip olmaları önlenecektir. Cemiyet şimdiden parolalarını ilân etmiştir: «Salak! Sola bakma, sağa bak!», «Önündekine bakma, arkandakine bak!», «Ortadan ve asfalttan yürrrrü!» Bu sloganların afiş halinde bastırılması için şimdilik Amerikadan bilmem ne kadar dolar istenmiştir. Amerikalılar da «Az bekleyin, dolar kesiyoruz» cevabını vermişlerdir.

Allâme Bilgiç Dedi ki...

H.A.P. nin genel bilgiçi Bay Allâme Bilgiç, İstanbul'da yapılan Milletlerarası Orta Sınıf Kongresine şiddetle hücum ederek, ezcümle «Artık Kıbrıs'ı almalıyız. Sonra da Girit adasını, Malta adasını, Burgaz adasını ve Adapazarını almalıyız demiştir.

«Sınıf» sözüne çok içerliyen sayın Bilgiç «Milletçe birlik, beraberlik ve biraderlik olmalıdır. Sınıf yerine dersane denilmelidir» demiştir. Bilgiç'in, Milletlerarası Orta dersane kongresi teklifini incelemek üzere H.A.P. içinde bir gomisyon kurulmuştur.

DURUN!

Yeni dünyada yerimiz!

Yeni dünyadaki yerimizi bilmemiz, bugün her zamankinden çok daha önemli bir mesele halini almıştır. Çünkü Kahire'deki Tarafsızlar Kongresinin Çombe'yi titretmelerinden sonra, bizim müşahit olarak gönderdiğimiz iki elçimizin otelde kalmalarına ve kollarını sallıyarak sokakta gezmelerine müsaade etmiş olmaları da gösterir ki, milletlerarası itibarımız ve dünyadaki prestijimiz, bazı muhalif çevrelerin iddialarına rağmen, hiç de sarsılmış ve zedelenmiş değildir. Bundan da istifade ederek komşumuz Pakistan ve dostumuz İran ile olan ittifakımıza daha da kuvvet vererek, Eskimo'ya iyi niyet heyeti göndermemiz çok isabetli olmuştur. Yeşşşşeee!.. Çünkü uyanan Afrika ve uyuyan Amerika karşısında bizim yerimiz neresidir. Bizim yerimiz

(Devamı Sa. 100, sütun 28)

kuraca

esiliyordu

NURHAN

YAZISIZ

Ankara Mektupları

Nimet Arzık

Kıstas... Ve veda kokteyli:

ÖMRÜBİLLÂH bizim «köydeki» kıstası anlıyamadım: Kişi ne zaman ödüllendirilir, kişi ne zaman cezalandırılır, neyin karşılığı nedir, bilen varsa, bildiğini bana katre katre aktarması için varsın yamacıma. Bilmek ve rahat ölmek istiyorum.

Bakarsın pırıl pırıl adamdır, kenar köşe sürünür. Bakarsın, hacr altına alınacak durumdadır, dünyanın her türlü dizgini eline verilir: Başkalarını hacr altına alsın diye!

Geçen günkü veda kokteylinde kafamda bunlar dönüp dolaşıyordu. Genç bir büyük elçimiz, Gana'ya gönderiliyordu. Daha önce Tahran Büyükelçiliğini yapmıştı. Parlaktı, bilgiliydi.

Kovan kovan uğulduyordu etrafı: «Ah Gana ne enteresan. Orda bir otel var. Kazıklar üstünde kurulmuş. Pencerelerinden nehirde debelenen fil sürüsü seyrediliyormuş, (Tabiî genç, dinamik, zekî bir büyükelçi için, dünyada en önemli şey o debelenen fil sürüsünü kazıklı otelden seyretmek...)

Bir de yılanlar varmış, kol kadar, ah ne enteresan. Yaaa yılanlar!..

Genç büyükelçi, yarı buruk bir gülümsemeyle susuyordu. Kendi evindeydi. Dostlara bir veda kokteyli veriyordu. En beyhude sözlere karşı bile ev sahipliğindeydi.

Azıcık basık tavanlı, bej tonun hâkim olduğu L biçimi salon, politik tartışmalarla, hanım cıvıltılarıyla çınlıyordu.

Hariciyenin Umum Müdürleri ve eşleri tam takım hazırdılar. Birkaç eski büyükelçi, birkaç gazeteci, bir iki de paşa'lıktan uzaklaşmış paşa.

Sıtkı Ulay Paşa'ydı bunlardan biri. Her zamanki dengeli haliyle gülümsüyordu. Yeni kurduğu partinin programı bir hanımın ufacık gece çantasında kayboldu dörde katlanıp!

Suarenin «first lady»si, İzzettin Aksalur paşanın eşi Mehveş Aksalurdu. «First lady» olması için çok şeyi vardı: Yirmi senedenberi bir kırıntı değişmemiş olması görünüşce, büyük bir görgüsü, doğal bir şirinliği. Üstelik, gözümde onu şirin kılan başka bir özelliği vardı, karyer sefirlerinde olmıyan. Bütün Anadoluyu otuz senedenberi karış karış dolaşmıştı. Edirne'nin dört hanelik Moha köyünde geçirmiş olduğu seneler, Tahran'da kocasının büyükelçiliği zamanında geçirdiği senelerden daha izliydi yüreğinde.

Galiba yeniden siyah mı moda oluyor ne? Amerikan etkisi moda da sarsıldı mı ne? O kışı bahar eden kumaşlarda Amerikan etkisi...

Genç kuşağın «first lady»si de Protokol Umum Müdürünün eşi Jale Kuraydı. Yavaş yavaş, ısırıcı olmıyan şeyler söylemeye alışıyorum. Jale Kurayın yanına varıldığında, Akbabanın gagası bile yumuşuyor. Genç, güzel, gülümser, sıcak. Sesi de sıcak, öyle o Gana'daki kol kadar yılancıkların fısıltısıyla konuşmuyor. Gülüyor, söylüyor, bütün çatıklıkları gözlerinin zümrüt zümrüt parlayışında erite erite.

Yeni tip bu! Yeni kuşağına Dışişlerinin çatmayın pek. Onu ne gölgeliyor biliyor musunuz? Eski kuşağın gölgesi. O «ekselânscıklar» hâlâ gözümün önünde, benim gözümün önünde olmaları önemli değil hâtıra olarak, hâlâ gözönünde, ve göz bebeği.

Kıstas hâlâ değişmedi çünkü, kıstas nedir bilen varsa. Bomboşluğun başına taç kondurmak mı? Ve değeri, kol kadar yılanların beldesine sürülmek mi?

Güle güle Mahmud Dikerdem dostum. Orda öğreneceğin bir tek şey var: Asırlık yılanların derileri nasıl yüzülüyor!.. Çabuk öğren!.. Ganaya gidiş yolun açık olsun, dönüş yolun da! Şu yılan derisi meselesini de unutma, e mi?...

Öndeki üç sıra

Prömiyerlerin, tiyatrolarda, operalarda, üç ön sıraları hep «iktidarlarla» dolar. Kafam yorulurdu, çözemezdim sebebini. Neden meselâ tiyatroya, tekmesini atmamış kişi, birdenbire Bakan olunca, veya idarenin, yüksek kademesine varınca, fıç'eten tiyatroya meraklanır diye... Neden iktidardan düşünce, fısss diye o merak söner diye... Gösteriş derdim, saçmalık derdim, amma her iktidar da mı saçmaydı? Gösterişciydi ve içten gelmiyenliklerle bezenirdi?... Her iktidar mı? Söylesenize!

Sebep çok daha basitmiş. Geçen gün söktüm. İki olay söktürdü, kendi şahid olmadığım iki olay.. Bir seyirci anlatıyordu isyanlar içinde:

— «Piyes geç başlamış. Efendim Paşayı beklerlermiş.. Paşa da konsere gitmişmiş meğerse!»

Başbakan, her şeye hâkim olmak ister amma tiyatro perdesine değil. Bi'kere onların kendi tiyatroları o kadar geniş ki... «Ben geç geliyorum, oyunu geciktirin» demezler. Oyun başladıktan sonra ancak sessiz sessiz girer, ve gıcırtısız, yerlerine oturuverirler...

Perdeyi «şerefe» geç açan, tiyatro idarecileridir. O üç ön sıraya iktidarlara dâvetiye gönderen tiyatro idarecileridir. Böyle gelenekleri kuran tiyatro idarecileridir...

Kafa kesici kıral VIII inci Henri'nin sözünü hatırlatayım size. O zamanlar İngiltereye meşhur portreci Holbeini dâvet etmişmiş. Sanatkâra gösterdiği itibara burulan kontları, markileri, dükleri şöyle haşlamayı uygun görmüş: «Ben herhangi bir ne idüğü belirsizi alır, kont da yaparım, dük de yaparım, marki de yaparım. Amma hiçbir kontu irademle, veya keyfimle, Holbein gibi bir sanatkâr yapamam. Savulun efendiler onun için!»

Ey tiyatro idarecileri, üstelik kupkuru idareci değil, hepiniz, sanatkârsınız, nasıl olur da, sanata, sanatkâra «ikinci yeri» verirsiniz. Bari siz yapmayın!...

Ve artık üç ön sıra, zamanın getirdiği, zamanın götürdüğü iktidar takımlarına ayrılmasın da, yazara ayrılsın, tenkitçiye ayrılsın, sanatkâra aysılsın, eğer muhakkak «beleşten» ayrılacaksa!

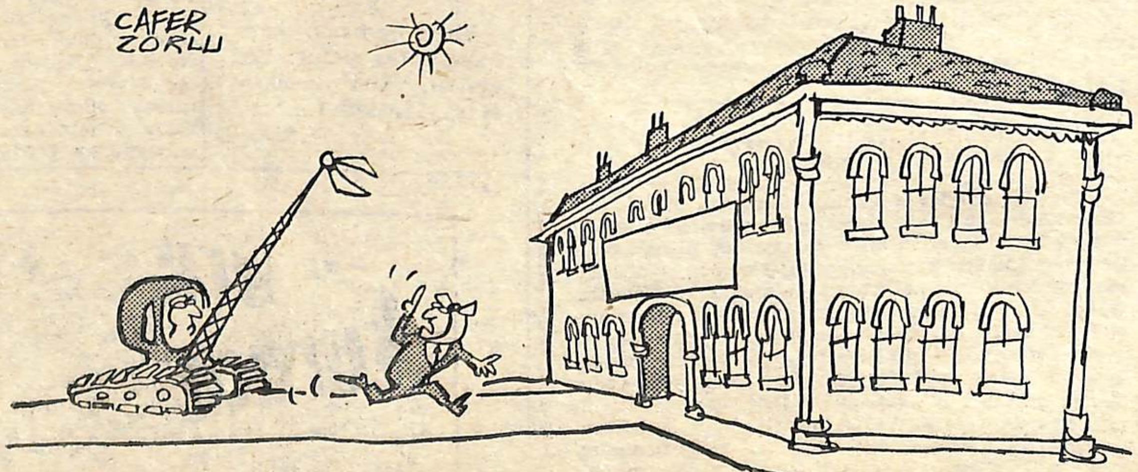
Nimet ARZIK

Avrupada pantalon modası gittikçe yayılıyor.. — Gazeteler —

— Abla, istersen pantalonumu vereyim!..

Beyazıttaki Dişçi Okulu istimlâk edilecek. — Gazeteler —

— Bi dakka kardeşim, şu dişimi çektireyim!

PAZARTESİ :

Burdur A.P. İl Kongresinde tekmeler atılmış.

Siyasetimiz ayaktan, aşkımız belden, hayat mücadelemiz de mideden yukarı çıkamıyor.

Oysa insan anatomisinde bir de kafa vardır, bir de beyin vardır, bir de yürek vardır.

Vücutlarının alt kısmını kaybetmiş malûllerin sürünerek dolaşmalarını görmek hazindir. Ya üst kısımlarını kullanmadan yaşıyanları seyretmek nedir?

O hazin de değil, sadece bir ecinnî kâbusunda rastlanabilecek korkunçluk ve çirkinliktir...

Belki bir gün diyoruz bu üstü olmıyan gövdelere bir baş konur...

Ama ne çare ki o başsız ayaklar her buldukları kafayı tekmeleyebilmek için şimdiden toplanıp kongrelerde talimler yapıyorlar!

SALI :

Son Havadis'in bildirdiğine göre bir A.P. li de:

— Siyaset sivrisineklerini kurutmak vazifemizdir, demiş.

Sıtma mücadelesinin D.D.T. cisi de muhtar seçimine katılsa propaganda konuşmasında bundan daha çok mesleğine uygun bir teşbih yapamaz.

Haydi o D.D.T. cidir. Hayatı sinekle uğraşmakla geçmiştir.

Ya yukardaki sözü söyliyen? Ona teşhisi yine kendi vızıltısından koymak gerekiyor. Kırmızı bereli küçük kız hikâyesinde büyük anne kılığına bürünen kurdun, çocuğa kurtlar aleyhinde söylediği söz, batı edebiyatında tatlı bir masal, bizde ise politik nutuk oluyor.

Siyaset sivrisineklerini kurutmak...

Şey, yoksa bu bir intihar bildirisi midir?

ÇARŞAMBA :

Dünya gazetesi haber veriyor:

İşçilerin Güney Afrika'ya gitmeleri uygun görülmedi.

Yavaş yavaş Türkiye'de yaşıyanların gönüllerinde gizli bir arzu çiçeklenmekte: Gitmek!.. Nasıl olursa olsun gitmek!

Nereye? Nereye olursa olsun gitmek... Afrika, Avustralya, Filipin, Cava, Almanya, Belçika, İsveç... Gitmek!

Ya oraları daha da kötüyse diye düşünmüyorlar bile. Nüfus arttıkça göç özlemi de beraber artıyor. Gitmek... Nereye olursa, nasıl olursa gitmek.

Hükûmet Güney Afrika'yı uygun görmemiş!

Peki Güney Afrikaya bile gitmiye razı oluşlarını nasıl görüyor hükûmet?

Bunun cevabı yok.. Bunun cevabı verilemez...

Çünkü bunun cevabı Güney Afrikalı'da... Bir de Güney Afrikalıya teklif edin Türkiye'ye gelmeyi... Korkarız ki:

— Türkler buraya bile gelmiye can atıyorlar, biz ne yapalım Türkiye'de diyecektir!

PERŞEMBE :

Birliğimiz Kıbrıs'a ha çıktı ha çıkacakmış. Birlik Kıbrıs'a nasıl olsa çıkar, Kıbrıs meselesi başımıza nasıl çıkmışsa...

Ancak bu meseleyi kökünden halletmek için de bazı formüller geliyor aklımıza.

19 Mayıs bayramlarında koşucularımız adadan Türkiye'ye toprak getiriyorlar ya, bunu sade 19 Mayıs'ta değil, her bayram tekrarlıyalım. Kıbrıs yavaş yavaş memlekete taşınmış olur, böylece o da kurtulur, biz de...

CUMA :

Yerli otomobil için fabrika kuruluyormuş.

Otomobil yapacağız artık...

İki tane de zaten yapıp modelinin adını devrim koymuştuk. Ne çare ki ikisi de yürümedi. Kabahatini yine de modelinin adında bulmalıyız. Bizde yürümiyen şeyleri yürümesi gereken şeylere isim olarak koymamalıyız. Sonunda devrimimiz yaptığımız arabaya, araba yaptığımız devrime ve hepsi de bize benziyor, yürümüyor!

CUMARTESİ :

Hayvanat bahçesinde dişi maymunu hamile bırakan erkek maymun suçüstü yakalanmış.

Birçok gazete birinci sayfasına koymuş bu havadisi. Haber Anadolu Ajansı tarafından verilmiş...

Aşk meselelerinde, maymunların çiftleşmesine kadar gösterdiğimiz büyük hassasiyeti düşünce meselelerine bilmem ki neden göstermiyoruz.

Eyüp'te topal leyleğin ırzına geçmekten hayvanat bahçesi röntgenciliğine kadar cinsel bir sakatlığın çarklarına kapılmış dönüyoruz.

Tasallutumuza uğrayan zavallı topal leylek öldü.

Ama ola ki maymunlar dile gelebilir ve kendilerini rahatsız edenlere:

— Ne kadar ayıp, biz sizi seyrediyor muyuz, diyebilirler.

Maymunlar konuşmasını öğreninceye kadar biraz seviyemizi yükseltelim de, hiç değilse ayıplıyanlar listesine bir de onlar girmesin.

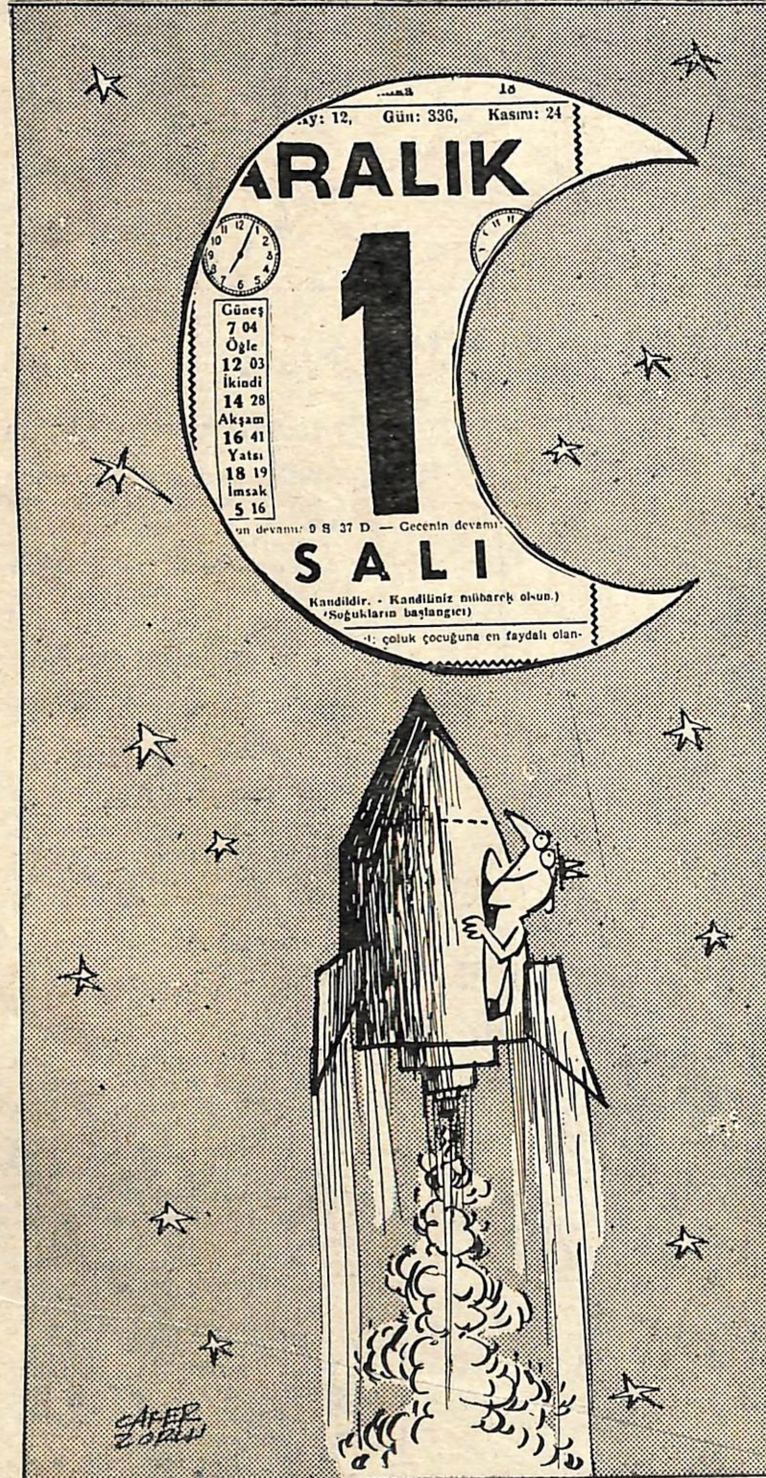
PAZAR :

Kadınların göbeğine yazı yazmakla ün salmış 68 yaşında büyücü bir hoca yakalanmış. Hocanın evinde ayrıca bir ıstampa ve altı çeşit mühür yakalanmış.

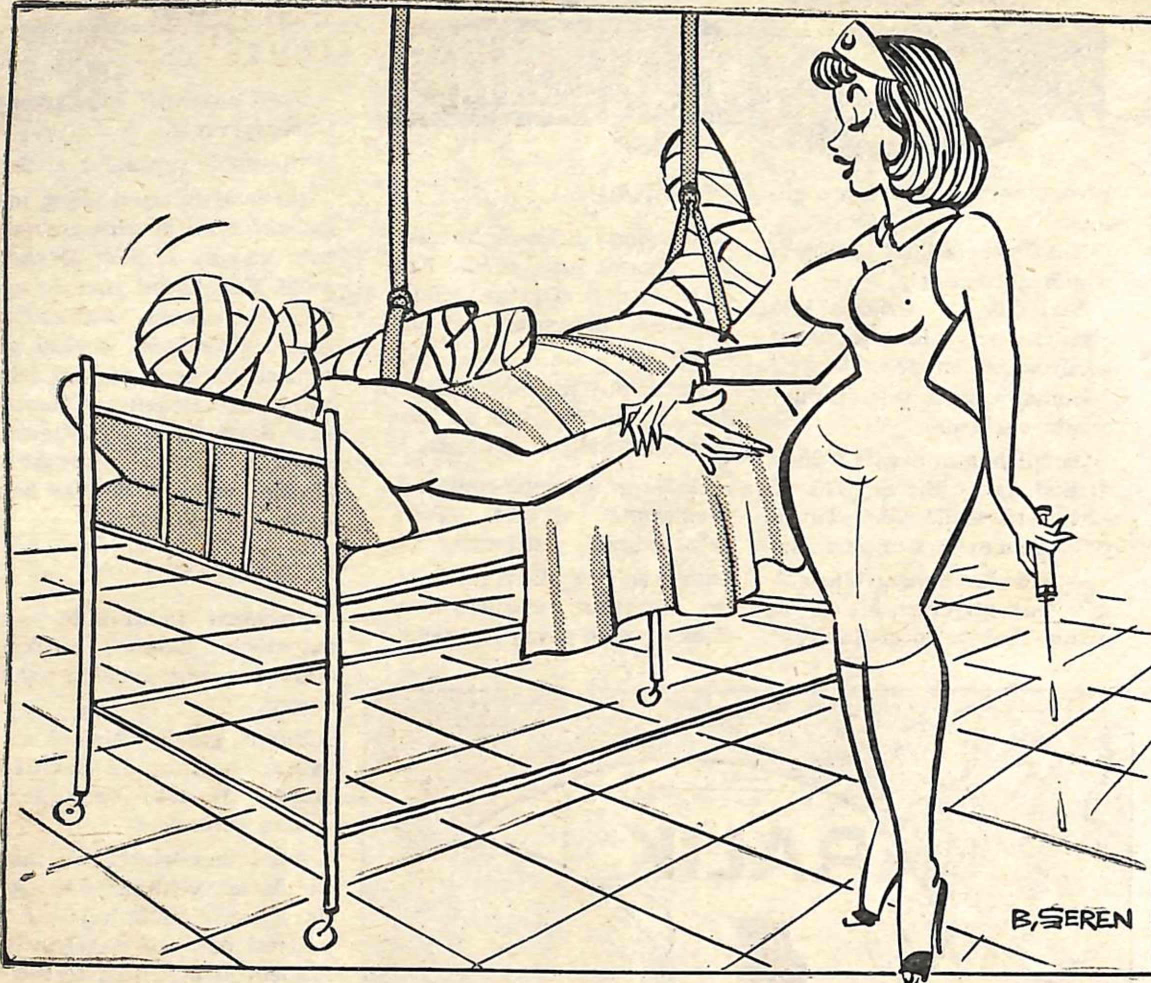
Hoca:

— Yazı yazmaktan bıkınca mühür basıyordum, demiş.

Hoca mühürü yemiş kadın göbeği elbette cennetliktir. Zaten çoğumuz ne yiyorsak hep cennetlik olma iddiasıyla yemiyor muyuz? Kazara bir de girersek oraya... Düşünün tekmeli siyasisi, leylek sevicisi, maymun seyircisi ve göbek yazıcısıyla canım cenneti nasıl bir felâket bekliyor...

Memur aya gidiyor!

— Ayol göz göre göre olur mu bu kaza?
— Eh, ne yaparsınız... Cazibenize kapıldık bir kere!..

Yazısız

Hasta bakıcı için

Yolda karşılaşmışlardı; biri:
— Çok yorgun görünüyorsun, dedi.
Diğeri:
— Kocam hasta, sabah akşam başında bekliyorum, diye cevap verdi.
Arkadaşı sordu:
— Bir hastabakıcı tutmadınız mı?
Beriki içini çekerek mırıldandı:
— Tuttuk da onun için..

* * *

Sabırlı adam!

Parkta adamın biri bebek arabası ile geziyormuş; arabanın içindeki küçük çocuk da durmadan ağlıyormuş; adam arada bir:
— Bernard sâkin ol, diye mırıldanıyormuş.
O sırada bir kadın yanına yaklaşıp:
— Doğrusu çok sabırlı, çok yumuşak huylusunuz, çocuğunuza hiç kötü bir şey söylemiyorsunuz, der ve sonra arabaya eğilerek:
— Aman bu Bernard da ne şekermiş, ne tontonmuş diye çocuğu sevmeğe başlar.
Adam daha fazla dayanamamış:
— Madam, diye sabırsızca haykırmış, Bernard benim...

* * *

Evlilik

Beyaz perdemizin yakışıklı artistlerinden biri Ankaraya gitmişti, trende eskiden tanıdığı bir aktrise rastladı.
— Son görüşmemizden beri, duyduğuma göre iki defa evlenmişsin? dedi kadın.
— Evet, o kadar cazip ve güzel kadınlarla evlendim ki, başkaları da onlarla evlenmek istediler!!!...

— Maşşallah kızım... Sen h

Bir He

Hastayım, yalnızım, seni y
Sanıp da bahtiyar ölmek i
Mahmur-u hulyayım, câm-
Kanıp da bahtiyar ölmek i

Bir ol
Vurul
Kara
Yanıp

Talihin kahrı var her heve
Boğulmuş figanlar titrer s
O Nazlı ismini son nefesin
Anıp da bahtiyar ölmek is

R

ni cazip hale getirecek (Gazeteler)

— Dört numaradaki hasta nasıl?.. Buhranları geçti mi?..
— Çok fena doktor.. Bu sabah bana izdivaç teklif etti!..

ı değil, ölüyü bile diriltirsin!..

nşireye

nda
m!
inden
m!

emelin düştüm peşine,
hüsnünün şen güneşine,
rinin aşk ateşine
ahtiyar ölmek isterim!

e,
de,

evfik

Evlenme teklifi

Panayır gösterisinde bir kadının otuz gündür yiyip içmediği ilân ediliyormuş; meraklının biri sormuş:

— Sahi bu kadar zamandır hiçbir şey yemedi mi?

— Namusum üzerine yemin ederim ki bir şey yemedi, diye patron cevap verir.

— Peki bir şey olmadı mı, diye meraklı sormağa devam eder.

Patron:

— Olmaz olur mu, der, şimdiye kadar on İskoçyalı evlenme teklif etti...

* * *

Değişmemek için...

— İşsiz güçsüzken borçlarını ödemiyordun diye arkadaşına söylendi; şimdi o koca mirasa kondun, yine bir şey vermiyorsun...

Beriki, umursamaz, cevap verir:

— Zengin oldu, değişti desinler istemiyorum da...

* * *

Asker kaçağı

Genç adam askerlik yapmamak için miyop olduğunu ileri sürüyordu; muayene sonunda dalavera ile çok ilerlemiş, tedavisi imkânsız miyop raporunu alarak askerlikten kurtuldu. Aynı gün öğleden sonra sinemaya gitti, gişe önünde sıra beklerken tam arkasında sabah kendisini muayene eden doktorun durduğunu farketti; hiç bozmadan dönüp:

— Affedersiniz, madmazel, dedi, burası 52 numaralı otobüs durağı, değil mi?!!!...

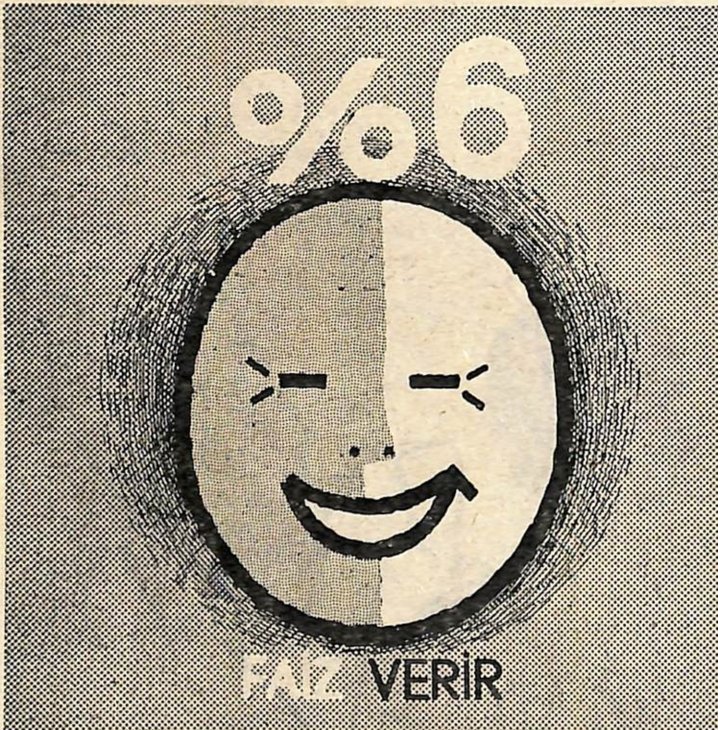
— Şükür bugünlere... Artık ölsem de gam yemem!

Yaz rüyası:

— Ah, nerde o günler, şekerim!..

HÂMİLİNE AİT 1964 YILI TAHVİLLERİ

HAZİNE KEFALETİNİ HAİZ VE HER TÜRLÜ VERGİDEN MUAFTIR.

GİŞELERİMİZDE SATIŞ: 15.10.964 - 14.11.964

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

(Basın: 19943—A—12149—213)

Müfettiş YILMAZ

muzaffer İzgü

KOLTUĞUNUN altındaki çantayı eline aldıktan sonra «Müdür» yazılı kapıyı tıkırdattı. Kapının kolunu çevirirken, ters dönmüş manşetini düzeltti. Girdi içeri.

İkindi kahvaltısı olsa gerek, müdür bey çayla sandviç yiyordu. Önüne sermiş olduğu gazeteye iyice abanmış, habire atıştırıyordu. Ağzının kenarındaki boğaça kırıklarını, elinin tersiyle sildikten sonra, içeri girene: :

— Buyrun, bir şey mi istiyorsunuz? diye sordu.

Lâcivert elbiseli adam, çantayı sol elinden sağ eline aldıktan sonra:

— Ben Ül... ül... ül... mül... mül... fet... hi... hi... hiş... Yı... Yılmaz, dedi.

Müdür, bu kekeme konuşmadan bile gelenin müfettiş olduğunu anlamıştı. Zaten bekliyorlardı da... Ama bu kadar erken, yani bir haftadan önce geleceğini hiç te tahmin etmiyorlardı. Çünkü; Ankara'daki çok yakın bir dostundan aldığı mektupta, müfettişin ancak ayın birinden sonra orada bulunacağı yazılıydı.

— Hoş geldiniz Yılmaz bey, dedi. Ve yerinden ok gibi fırlıyarak lâcivert elbiseli adamın yanına koştu. Önünde boğaça kırıkları, elinde çay fincanıyla müfettişe görünmek, daha doğrusu böyle bir baskına uğramak onu da bir an için kekeme yapmıştı. Müdür:

— «Se... sefalar geldiniz efendim, çantanızı müsaade eder misiniz beyefendi?» diyerek çantayı aldı ve mukaddes bir kitapmış gibi yavaşçacık masanın üzerine bıraktı. Biliyordu ki istikbali, meslekte alçalması da, yükselmesi de bu çantanın elindeydi.

— Şöyle buyurmaz mısınız beyefendi?

Lâcivert elbiseli, koltuklardan birine iğreti oturdu. Müdür bey, masadaki gazeteyi toplarken:

— Çok çok affedersiniz efendim, dedi. Sonra sapasağlam midesini göstererek deavm etti:

— Ah Yılmaz bey, sormayınız efendim, bende ülser var da... Yemek hazmolur olmaz bir ağrıdır başlıyor. Vallahi mecbur kalıyorum, böyle börektir, sandviçtir kahvaltı etmeğe.

— Ge... ge... geçmiş olsun e... e... efendim. Be... be... bende de... a... a... aynı şey var. İ... i... ilâç alıyorum, dedi lâcivert elbiseli.

Müdür bey üzülerek:

— Kabahatimin affını istirham edeceğim beyefendi, dedi. Size buyrun bile demedim. Çok özür dilerim. Boğaça mı, börek mi, yoksa kebap mı emredersiniz?

— Çok te... te... teşek... kür e... e... ederim... e... e... efendim.

— Olmaz beyefendi, rica ederim.

— Te... te... teşekkür e... e... derim, i... i... istemez.

— Sigara?

— Ku... ku... kul... kul... lanmam efendim.

Müdür bey, lâcivert elbiselinin önünde iki büklüm eğildikten sonra:

— Bir kahve emrederler beyefendi tabii, dedi. Yorgunsunuzdur herhalde?

— Za... za... zahmet o... o... olmasın e... e... efendim.

— Ne demek efendim, zahmeti de nesi? Ben istiyordum ki, bir kahvaltı edesiniz, maamafih bu işi akşama da bırakabiliriz. Bildiğim çok orijinal bir gazino var, oraya gideriz beyefendi.

— Te... te... teşek... kür e... e... derim.

— Müsaade ederseniz şu ellerimi bir yıkıyayım efendim.

Müdür bey, doğruca muavinlerin bulunduğu odaya daldı. Sonra oradaki odacıya, diğer memurların da çabucak orada toplanmalarını emretti. Son memur da içeri girdikten sonra müdür konuşmağa başladı:

— Bana bakın arkadaşlar, müfettiş geldi. Önce hademeye emir verin, şuraları çabucak temizlesin. Sonra şu masaların tozlarını alın. Zannederim ki hademe bu işi tek başına kıvıramıyacak. Onun için herkes eline bir bez alsın gözüne çarpan yeri silsin. Ama çabuk yapın, biraz sonra adam buraları dolaşacak. Şu karma karışık dolabı da kilitleyin. Hem haberiniz olsun, bu gece sabaha kadar mesai var. Gece müfettiş beyi uyuttuktan sonra ben de gelirim. Şu dosyaların hepsi sabaha kadar tamamlanacak. Olmazsa iş yapabilecek çocuklarınızı da getirin. İstatistikler tamam olsun, demirbaş ve depo defterlerinin de eksiklerini tamamlayın. Anladınız mı arkadaşlar, hiç boş durmak yok. Ben şimdi içeri gidiyorum, adam şüphelenmesin.

Müdür bey dışarı çıkarken, muavinlerden birini çağırdı:

— Bana bak Rıza bey, di. Hemen koş, o avansı kapat. Faturaları al, biz sonra parasını öderiz. Aman kardeşim idare et vaziyeti işte...

Odaya girerken tekrar selâmladı lâcivert elbiseliyi.

— Özür dilerim beyefendi, dedi. Memurlarımdan bir tanesine bir şey izah ettim de...

— E... e... e... es... ta... ta... tağ... fu... fu... rullah... e... e... efendim.

— Yolculuk nasıl geçti beyefendi?

— A... A... An... ka... kara'dan ge... ge... liyorum e... e... efendim. Ke... ke... meler de... der... neği... nin ba... baş... ka... ka... nıyımdır. Ta... ta... tabi bu... bu... nu yü... yük... le... di... di... ler ü... ü... tüs... tü... mü... müze.

— Çok güzel efendim, fevkalâde efendim. Eğer bir mahzuru yoksa, sayın beyefendimizin başkanı bulunduğu bir derneğe benim ve arkadaşlarımın da fahrî üye olmalarını istirham edecektim.

— Ço... ço... çok te... te... teşkür e... e... derim... e... e... fendim.

Gelen kahvenin tabağını, müdür bey mendiliyle sildikten sonra:

— Ne deme efendim, dedi. Türkiye'nin kalkınması için böyle olağanüstü çalışan, aynı zamanda, başında böyle sizin gibi muhterem bir beyefendinin bulunduğu derneğe üye olmak, hem büyük bir şeref, hem de vatandaşlık borcudur. Giriş aidatlarını hemen takdime hazırım efendim.

— Ço... ço... çok te... te... teşek... kü... kü... kür e... e... ederim, Mü... mü... mütehas... si... sis o... ol... oldum... e... e... efendim.

Çantaya uzanmak istedi lâcivert elbiseli. Müdür bey ondan atik davranarak:

— Buyrun efendim, diye uzattı çantayı.

Bir çırpıda oniki makbuz kesildi ve yüzyirmi lira «Kekemeler Derneği»ne giriş aidatı olarak kaydolundu. Müdür bey makbuzları cebine koyarken:

— Size hayran oldum efendim, dedi. Bu kadar işiniz arasında, bu işi de yürütmek hayret doğrusu. Zaten efendim inanınız ki, Türkiye kranca kadar kalkınıyorsa bile, bu da sizin gibi vatanını seven, kahraman, çalışkan, muhterem insanların sayesinde oluyor...

— Te... te... teşek... kü... kür e... ederim... efendim. Bi... bir... şe... şe... şey... da... daha var e... e... efendim.

— Buyrun beyefendi.

Lâcivert elbiseli, çantadan birkaç kitap çıkardı ve müdüre uzattı.

— Bu... bu... bun... larda de... de... dernek... ya... yara... rı... rı... na basıl... mı... mı... mış ki... kitaplar. A... a... arzu e... e... ederseniz...

— Ne demek efendim, arzu da ne demek? Beyefendimizin bu kadar büyük gayretleri karşısında birer ikişer kitap almışız ne çıkar!..

— Te... te... teşekkür e... e... derim... e... efendim. Beş ta... ta... tane versem ye... ye... ter mi e... e... efendim?

— Beş tane mi? Az efendim, çok az. Hiç olmazsa kırk elli tane verin de, bir parçacık kendimizi vicdanen rahat hissedelim.

Lâcivert elbiseli, çantadan çıkardığı yirmi kitabı masanın üzerine bıraktı. Müdür:

— Az efendim, bunlar çok az, dedi. Rica ederim efendim, Ankara'ya gittiğinizde elli tane daha postalayınız.

Müdür bey, yirmi kitap için beş lira üzerinden, yüz lira daha ödedi lâcivert elbiseliye.

Sessizce kahveler içildi. Lâcivert elbiseli çantasını almış ayağa kalkmış. Müdür heyecanla:

— Ne o efendim, gidiyor musunuz? diye sordu.

— E... e... evet, dedi lâcivert elbiseli. Kalın camlı gözlüğünü düzelttikten sonra devam etti:

— Da... da... ha u... u... uğruya... ya... cağım yerler... va... va... var. İ... i... ki gün.. bu... buradayım.

— Çok iyi, çok güzel efendim. Eve buyrun diyecektim ama, küçüklerden rahatsız olursunuz. En iyisi size bir yer ayırtalım beyefendi.

Lâcivert elbiseli, gösterilen bu büyük alâka karşısında nerdeyse hüngür hüngür ağlayacaktı.

— Ço... ço... çok te... te... teşekkür... e... ederim... e... efendim.

Müdür bey, çağırdığı hademeye:

— Beyefendinin çantasını al, Işık Palas'a götür, ben otele telefon edeceğim, dedi.

İlgi, nihayet ağlatmıştı lâcivert elbiseliyi. Cebinden kartını çıkarttı, müdüre uzattı.

— Ka... ka... kartım... e... e... efendim. Çok... me... me... memnun oldum o... o... oldum... e... e... efendim.

— Beyefendimizi akşam üzeri rahatsız ederim. Şöyle beraberce dediğim gazinoya gideriz.

— Ço... ço... çok... sa... sa... ğolun... e... e... efendim.

Eller hararetle birbirini sıktı. Hademeyle, lâcivert elbiseli merdivenleri inerlerken, müdür de yeni talimatlar için muavinler odasına koştu. Bir yığın emirler verdikten sonra odasına döndü. Bir ara karta ilişti gözü. İlişmesiyle de zıplaması bir oldu. Çünkü karttaki isim aynen şöyleydi... «Ülfet Hiçyılmaz - Kekemeler Derneği Başkanı - Ankara»

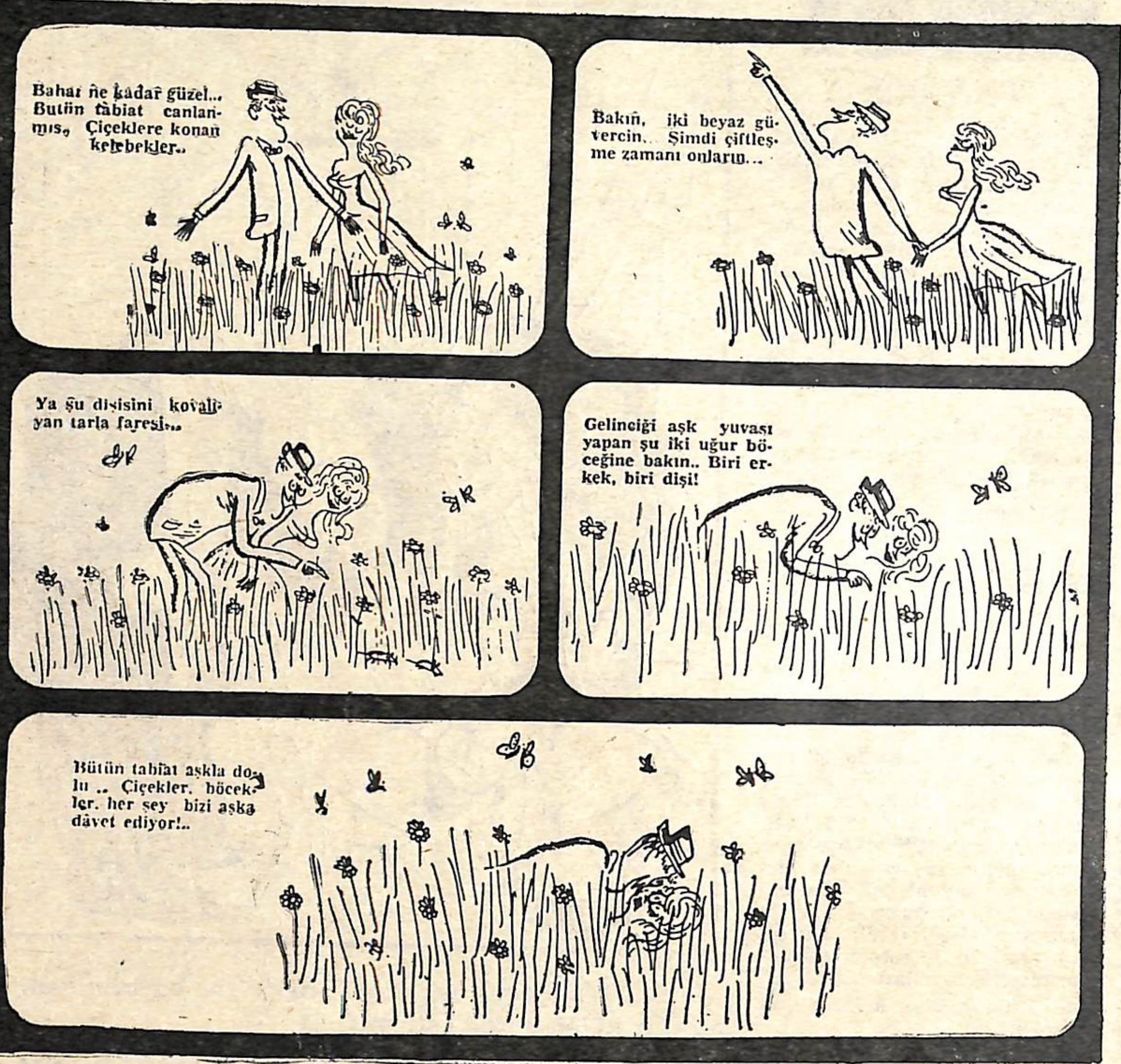
Müdürün gözleri yaşardı, elini başına vurdu.

— Gi... gi... gitti... bi... bi... zim ikiyüz yirmi lira, diye kekeledi.

Muzaffer İZGÜ

Tabiata Uyma Metodu

Sakallı Napolyon

Akıl hastanesine kendini Napolyon Bonaparte zanneden, zavallı bir adam getirirler. Aksilik bu ya, hastanede bir Napolyon daha vardır. Başhekim faydalı olur kanısıyla bu iki hastayı aynı hücreye koydurur. Ama rekabeti bir türlü kabul edemeyen Napolyonlar her gün bir hâdise çıkarırlar. Başhekim nihayet onları ayırmağa karar verir. Muayene için hücrelerine gidince, hayretle iki numaralı Napolyon'un sakal bıraktığını görür:

— Ne o? der, Napolyonluktan vaz mı geçtin?

— Yo! Niçin vazgeçecek mişim?

— Sakal bırakmışsın da...

— Aa... a... Size III. Napolyon'un bir karısı olduğunu hiç söylemediler mi?...

* * *

Başka istasyon...

Büyük baba koltuğunda kestiriyordu, ama horlaması gittikçe odayı doldurmağa başladı. Bir ara beş yaşındaki torunu yanına gelip yeleğinin düğmeleri ile oynamağa başladı; büyük anne kızarak:

— Çekil ordan evlâdım, ne yapıyorsun, dedeni uyandıracaksın, diye söylendi.

Küçük pişkin bir edâ ile cevap verdi:

— Başka bir istasyon arıyorum...

— Evet seni seviyorum... Ama sevdiğim bütün erkeklerle evlenemem ki...

Bir başkası

Genç kız olmuş dünkü bebek,
Boy bir yana, yaş bir yana.
O da bir tip «Asi» demek:
Saç bir yana, baş bir yana!

* * *

Bizim köyün cici kızı,
Peşinde kırk muhafızı,
Ateş olur bâzı bâzı,
Kav bir yana, yaş bir yana!

* * *

Her halile yakın cana,
Bana güler, koşar sana,
Bakışları dolu mâna
Göz bir yana, kaş bir yana!

* * *

Öpücüğü, lûtfu beleş,
Ama olmaz sahici eş,
Sırnaşanın adı «Gebeş»
Söz bir yana, taş bir yana!

* * *

İlgilenmez boş kesenle,
Kavga eder yol kesenle,
Pastacıya gelir senle,
İş bir yana, aş bir yana!

* * *

Etme fazla şeyler umut,
Boş ta durma armut armut!
Asker gibi verir komut:
«Çek!» bir yana, «Marş!» bir yana...

Salâhattin KUTLU

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

Tarafsız

ERZİNCANLI Hacı Ali İzzet Paşa, bir bakıma, ikinci Ahmet Vefik'ti. Onun kadar değerli ve tecrübeli olduğu kadar, onun kadar da hoşsohbet ve hazır cevaptı. Paşa'nın diline pelesenk ettiği bir kelime vardı: (Teres) sözünü çok kullanırdı. O'nun; yerli yersiz, farkında olarak olmıyarak kullandığı bu kelime Abdülhamid'in kulağına kadar gitmişti. Bir seferinde padişah kendisine:

«— Yahu Paşa; sizin «Teres» kelimesini çok fazla kullandığınızı söylüyorlar, doğru mudur?»

Diye sormuş, boş bulunan paşa:

«— Hayır padişam; onu size yetiştiren teresler yalan söylemişler.»

Cevabını vermişti.

Çok zengin olduğu halde giyimine kuşamına pek özenti göstermiyen İzzet Paşa'nın son görevi Edirne Valiliği idi. Bu yıllarda bir gün vilâyetin Musevi cemaati başkanı kendisini ziyarete gelmişti. İki ihtiyar, karşı karşıya oturmuşlar, tatlı tatlı konuşuyorlardı. Bir ara, paşanın pantalonunun düğmelerinin iliklenmemiş bulunduğu, hahambaşının gözüne çarptı. Vali ile zaten samimiyeti vardı; hem şaka olsun hem de yaranmışlık olsun diye, burayı işaret etti:

«— Dükkân açık kalmış paşa hazretleri..»

Dedi. İzzet Paşa'nın bu hatırlatmaya biraz canı sıkılmıştı:

«— Fransızların ünlü bir sözü vardır hahambaşı; cevabını verdi: «Cenaze bulunan evin kapısı açık durur.» derler. Pek üzerinde durma.»

Sonra o da işi şakaya dökerek ilâve etti:

«— Bir de bizim ünlü sözümüz vardır; (dost başa düşman ayağa bakar) derler. Şimdi anlaşılıyor ki sen ne tam dost ne de tam düşmansın; tarafsızsın, çünkü tam ortaya bakıyorsun.»

— Öp efendi amcanın elini... Bak, sana bayram hediyesi bir külâh pirinç getirmiş!

Hamiyetlilik

Yirminci yüzyıl başlarında Tiflis'te çıkan (Molla Nasreddin)adlı mizah dergisinden:

«Nice yıl var ki kırk bin müslüman nüfuslu Kazan şehrinde bir (Müslüman Tesanüd Cemiyeti) açılıbdır. - Allah min nazardan sahlasun. - İmdi bugün bu cemiyetin on altı bin âzasından aidat veren ancak doksan iki nefer uzvu vardır. Maşallah, maşallah; Allah kem nazardan sahlasun, kahrolsun düşmanlarımız.»

ÜNLÜLERDEN ANILAR:

Ad düzeltmesi

İkinci meşrutiyet devri Dışişleri Bakanlarından Ahmed Nesimi Bey barsaklarından rahatsızdı. Bu sebeple sık sık gaz çıkarmak zorunda kalır, çevresindekileri hoşa gitmiyen kokular koklatmak zorunda bırakırdı. Bir gün bir mecliste Süleyman Nazif'le yan yana düşmüşlerdi. Nazif, bir iki saat beraberlikten son derece bunalmıştı. Nihayet son bir defasında, öncekilerden daha beter, bir durumla karşılaşınca dayanamadı; karşısında oturmakta olan bir arkadaşına eğildi:

«— Birader Allahaşkına gel seninle biraz nöbet değiştirelim; diye yakındı. Artık benim tahammülüm kalmadı. Mübarek Ahmed Nesimi değil, hava-yı nesimi!.»

Verenle alan

Ondördüncü Lui çalışma odasında otururken, bir gün yaverlerinden biri içeri girdi:

«— Başınız sağolsun haşmetmeab; dedi. Kardinal Mazaren bir saat önce ruhunu Allah'a teslim etti.»

Haberi duyan generallerden biri âdeta şaşırmıştı; yavere sordu:

«— Mazaren ruhunu Allah'a teslim mi eti? Pek tuhaf, peki Allah bunu kabul etmiş mi?»

Eski Şiirde Mizah

Bir hiciv

Şiirleri pek kötü ve anlamsız olan bir şair, ikide birde, «Şu, bu benim eserlerimi, mısralarımı çalıyor.» gibilerden şikâyette bulunarak övünürmüş. 16. yüzyıl şairlerinden Melihi, bu olayı şöyle nükteli şekilde anlatıyor:

Şuara-yı zamaneden birisi,
Düzd-i mânâdan eyleyip şekvâ
Dedi: Nazmımdaki hayâlatı
Çaldılar hep birer birer zürefa!.

Gûşedenler düruğa hamledicek,
Ben dedim: Kimbilir ki sadık ola;
Filhakika sözünde sadık imiş;
Gördük eş'arı cümle bîmâna!.

Edebiyatta Mizah

Dilin kemiği

ON beşinci yüzyılın ünlü şairlerinden Ahmet Paşa, bir ara Fâtih Sultan Mehmed'in gazabına uğramış, tam boynu vurulacakken affedilip Bursa'ya sürülmüştü. Artık Bursa'da sessiz sakin bir ömür geçiriyor, ama eski mutlu günlerin özlemi ile yandığı için, çevresindeki her şeye sinirleniyor; devlet büyüklerini sık sık çekiştirip duruyordu.

Bir gün yakınlarından ibaret bir dost meclisindeydi. Söz Bursa kadısından açılmıştı. Ahmet paşanın hiddetliliği üstündeydi; ağzını açıp gözünü yumuyor:

«— Ağalar; ben bu adamı otuz yıldır tanırım. Dünyada ondan daha cahil, ondan daha güçsüz, ondan daha zalim, ondan daha aşağılık, ondan daha yalancı kimse yoktur ve olamaz da...»

Diye avaz avaz bağırıyordu. Tam bu sırada, kendisinden konuşulan kadı efendi, tap diyerek, içeri girivermesin mi? Adam, hakkında konuşulanları duymuş olmalı ki, eşikte durmuş, kaşını gözünü oynatarak Ahmet Paşa'ya hiddetli hiddetli bakmağa başlamıştı. Şair; aynı zamanda Fâtih Sultan Mehmed'in adamlarından olan kadı'nın bu bakışını hiç beğenmedi. Fakat ne çare ki ok yaydan çıkmıştı. Bu sebeple söylediklerini boşyere inkâra yeltenmektense, işe kadılık yerden devama karar verdi. Durumunu hiç bozmadı; kapıdan girip eşikte dikilen herifi görmemiş gibi davranarak, devam etti:

«— Evet ağalar; bu söylediklerim tamamen doğrudur. Hepsini yüzlerce şahitle ıspatlıyamazsam dünyanın en namussuz adamı ben olayım. Evet bu adam cahildir; çünkü otuz senedir bu meslekte bulunduğu, halkın işlerini yürüttüğü halde hiyle, rüşvet nedir bilmez. En ufak kötülükten haberi bile yoktur. Yani bütün bu çeşit şeylerin tümden cahili kalmıştır.

Güçsüzdür; Eline şimdiye kadar dünya kadar fırsat geçtiği halde devlet malından on para bile çalamadı. En küçük bir şeyi çalmağa bile gücü yetmez.

Zalimdir; birkaç defa orduyla birlikte savaşlara katıldı. Zerre kadar acımadan pek çok düşman öldürdü, bunların âdeta su gibi kanlarını döktü.

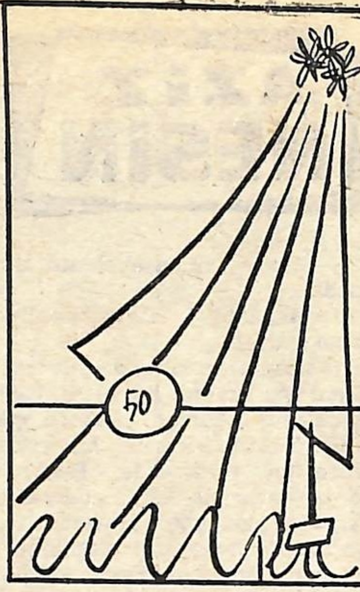
Aşağıdır; kendini dünyada herkesten aşağı görür, parayla satın aldığı köleleri bile kendinden üstün tutar, onları incitmekten sakınır.

Yalancıdır; bütün bu iyi vasıflarını yüzüne karşı söylemek istediğiniz vakit «Hayır hayır, ben bu meziyetlerin hiçbirine sahip değilim.» diye yalan söylemeğe mecbur kalır...»

Ahmet Paşa'nın söylediklerinden pek memnun kalan kadı; gelip yanına oturur, onu iltifatlara boğarken; Şair mahcup mahcup terlerini silmeğe başlamıştı.

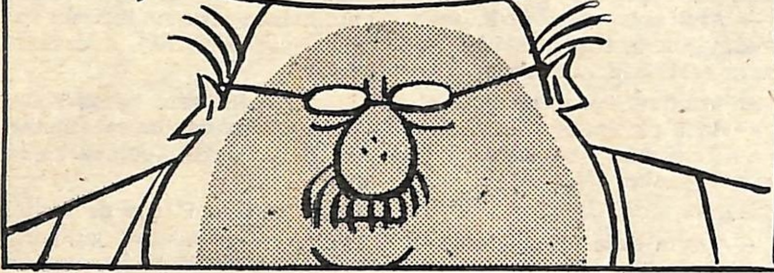
SATILIK GELİN EŞVABI

YAZAN- ADNAN TAHİR
ÇİZEN- TURHAN SELÇUK

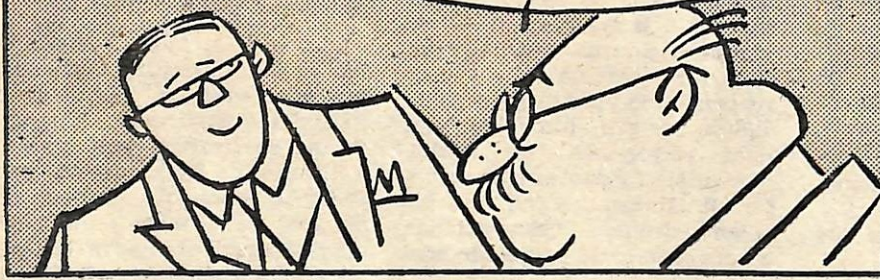

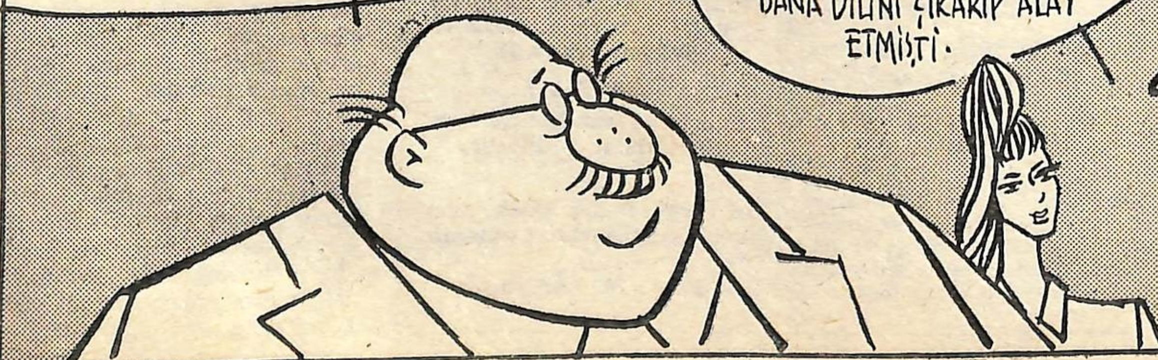

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 43 —

O gece bir daha da, benim olduğum yerden kaçtı. Benim zaten şansım yoktur. Hoş ben yine Allaha şükür bir iş adamı oldum ama, ne zorlukla... Halbuki o gece Entellektüel kadının himayesine girebilseydim, çok daha kolay yollardan şimdi büyük servet sahibi olacaktım.

O Naime Hanımın arkasını yine de bırakmazdım ya, bir iki gün sonra Avrupa'ya gitmiş. Bir daha da ne gördüm, ne de hakkında bişey duydum.

Demek Sedat çok hasta... Ağır öyle mi? Entellektüel hanımefendiyi asıl o bilir, hasta olmasaydı çok şeyler anlatırdı size, Nerden aklında kalmış da beni hatırlamış... Benim otomobil yedek parçacılığı yaptığımı da biliyor, ha?

Siz şimdi halanızın nerde olduğunu, eski şairlere soracaksınız, onlar bilir belki... Eski şairlerden hangisine, Entellektüel hanımefendiyi sorsanız, hepsi bilir...

Ben şiiri bırakalı çok oldu... Ama güzel şiir yazardım. Çok rakik bir kalbim vardır, hassasımdır, bakmayın siz şimdi böyle göründüğüme. Dış görünüşümden belli olmaz ama, kendimi methetmek gibi olmasın, şairliğim iyidir yani...

YÜKSEK SOSYETENİN KIZ ENDÜSTRİSİ

Eşref Bey'i mi aradınız? Buyrun... Benim... Evet, Eşref benim!.. Halit Bey mi gönderdi dediniz? Eski arkadaşım? Üniversiteden? Acaba hangi Halit? Tıbbiyede okuyormuş, sonra hukuka geçmiş... Bir kadın meselesi? Betüş mü? Haaa Betüş... Anladım, Bizim Halit yahu... Hay Allah... Otursana oğlum, otur şöyle... Nerde şimdi Halit, ne yapıyor? Hasta mı? Yaaa, vah vah... Menenjit geçirmiş ha... Vah vah... Hafif de nüzül var, öyle mi? Gidip göreyim şu Halit'i yahu... Hafızası zayıflamış, demek... Eh, yaşlılık... Bende de hafıza diye bir şey kalmadı ya... Dün yediğim yemeği unutuyorum da, taaa eskiden olanları hiç unutmuyorum; bu insan hafızası bir acaip canım... Eee, delikanlı, beni aramanın sebebi? Betül Hanımı arıyorsunuz... Hımmm... Bir miras meselesinden... Hımmm... Anlıyorum... Yaaa, demek Betülcük öldü ha... Vah vah... Çok varlıklı kadındı, velâkin çok hovardameşrepti... Ama gene de epiy mirası kalmıştır. Miras size mi düşüyor? Haa, ölüp ölmediğini de bilmiyorsunuz? Öyleyse ne mirası bu? Haaa, anladım... Betüş bulunacak ki, miras meselesi halledilsin... Eveeeet...

Fakat evlâdım, ben Betüş'ün izini kaybedeli çok oldu... Füüü, yıllar geçti aradan... Ne diyor Halit? Erkek Kâzım mı? Hahhahhah... Yahu ne günlerdi... Demek şimdi siz, Betüş hakkında da onu tanıyanlardan malûmat topluyorsunuz... Peki, anlatayım... Yalnız sen şu kapıyı kapayıver bir zahmet... Ne olur ne olmaz, içerden bizimki duyar muyar da, kadın miletinin kıskanç lık kavgası hiç çekilmez. Anlatamam ki, yirmi şu kadar sene öncenin işi olduğunu...

Halit, Erkek Kâzım Bey'i tanımaz, görmedi. Kaç kere, «Gel, gidelim. Kadın bize adresini bırakmış. Ayıp olur gitmezsek» dedim, dinletemedim. Bizim Tarlabaşı'ndaki bekâr odamızda sabahlamıştık ya... Halit'le ben içkiden zom olup sızmışız. Onlar sabaha kadar içmişler, sonra da bizi ekip gitmişler. Bir de mektup bırakmış Betüş...

Biz, onları kızkardeş sanıyor duk. Değillermiş. Betüş'ün yanındaki kız, kocası Kâzım Bey'in kızıymış. Yani Betüş'ün üveği kızı. Ben hayatımda bu kadar anlaşmış üveği anayla üveği kız görmedim. Neydi kızın adı, dur bakayım... Hay Allah... Pervin mi, Perihan mı, «p»li bişey... Hah, Piraye... Kızın adı Piraye...

Vah Betüşcük vah... Şimdi nerelerdedir kimbilir... Ben, onun çok iyiliğini görmüşümdür. On sene üniversiteye gittim, mezun olmadım. Fakat on yılda üniversitede öğrenemediğimi Betüş'den öğrendim.

Bıraktığı mektuba evinin adresini, telefonunu yazmış ya, ben buna bir gün telefon ettim. Daha o zaman, ben bunun evli olduğunu filân bilmiyordum.

Telefonda bana,

— Ben de sizi çok merak etmiştim. Ayılıp kendinize geldiniz mi? dedi.

Bir de alaycı ki... Onların bizim odaya geldiklerinden bir hafta sonra telefon ediyorum, kadın bana «Ayıldınız mı?» diye soruyor. Ben de pişkinliğe vurup,

— Biz içkiden sarhoş olmadık, sizin güzelliğinizden kendimizi kaybettik... dedim.

Hemen, evlerine gelmemi söyledi.

— Acaba münasebet alır mı? dedim.

— Aa, tabii... Gelin, bekliyorum... dedi.

Gittim. Osmanbey'de bir ev... Beni çok samimî karşıladı. Evde yalnızmış. Piraye sokağa çıkmış. Yalnız dersem, bir erkek hizmetçi vardı evde. Ben nerdeyse, evlenme teklif edecektim ki, evli olduğunu söyledi. Piraye'nin de üveği kızı olduğunu o zaman öğrendim. Şaşıp kaldım. Söz arasında,

— Kocam çok sert adamdır, belki adını duymuşsundur... Kâzım Bey...

— Hayır, duymadım hiç... dedim.

Ama beni bir korkudur aldı. Çok fena bozuldum,

— Müsaade ederseniz, ben artık gideyim... dedim.

Korktuğumu anladı, bir kahkaha savurup,

— Ayol anlasana, dedi, sana kocam çok serttir diyorum, kocanın sertinden korkulmaz...

Az oturdum ben gene...

— Bana gene telefon et... dedi.

— Telefonda ya kocanız çıkarsa? dedim.

Güldü.

— Bizim evde iki telefon var, dedi, biri Piraye'yle benim, biri de kocamın... Krozman olmasın diye, herkes yalnız kendi telefonunu kullanır.

Neler var, ne aileler var dünyada yahu...

Neyse uzatmıyalım, Betüş'le arkadaş olduk. Hani sinema artisti kadınlarla erkekler «Aramızda arkadaşlıktan başka bir şey yok» derler ya, bizimki öylesi değil, sahiden arkadaş olduk... Aramızda başka hiçbir şey yok... Beraber gezip dolaşıyoruz dışarlarda, eğleniyoruz. Geceyarısı, bazı da sabaha doğru onu evine bırakıp gidiyorum. İlle de eve gel, bizde kal, diye ısrar ediyor ama, ben korkudan geceleri evine giremiyorum. Çünkü kocasının çok sert bir adam olduğunu başkalarından da duydum, hattâ sosyetede adanın lâkabı «Sert Kâzım», «Erkek Kâzım Bey»...

Ben hayatımda bu kadar içkiye dayanıklı insan görmedim. Bir iki ay böyle gezip dolaştık. Fakat aramızda aşk filân yok, çünkü kadın hiç oralı olmadığı gibi, aramıza da öyle bir mesafe koymuş ki, ben de ister istemez ona uymak zorunda kalıyorum. Ben artık kendi kendime şöyle yorumluyorum: Kocası zengin, itibarlı, sert, kıskanç, yani tam bir koca ama, kadını mânen tatmin edemiyor. Zavallının manen tatmine ihtiyacı var. Onun için benimle arkadaşlık ediyor.

Sanki o ilk gece beraber içtiğimiz, bizim odada sabahladığımız Betüş değil, bambaşka bir kadın...

Bazı geceler Piraye de bizimle geliyor. Gazinolara gidiyoruz, balolara gidiyoruz, içiyoruz, eğleniyoruz... Paralar hep Betüş'ten. Çünkü, onun samimiyeti karşısında ben de ona durumumu olduğu gibi anlattım. Yalnız benim anlıyamadığım bir şey var, bu kadar sert olan kocası, Betüş'ü geceleri bile yalnız dışarıya nasıl bırakıyor? Şaşılacak şey... Lâf arasında bunu kendisine sordum, «Kocamın bana sonsuz itimadı vardır» dedi. Hakikaten itimad edilecek bir kadın, neme lâzım...

Piraye'yi de öyle seviyor ki, bir kadın kardeşini, kızını bile bu kadar sevemez. Derdi günü, Piraye'yi evlendirmek. Doğrusu ya, ne saklıyayım, ben önce ümitlendim... Belki, dedim, hani Piraye'ye koca olarak beni düşünüyor da, ondan bana böyle ciddi davranıyor. Sonra bir gün bana «Kız endüstrisi» hakkında bir konferans çekince, apışıp kaldım. Meğer neler bilirmiş, şaştım kaldım...

Kocasının bir iş için Almanya'ya gittiği bir sıraydı. Betüş, Piraye, ben, onların bir tanıdıklarının düğününe gittik. Düğün, Çiftehavuzlar'da bir köşkte oluyor. Köşk dediğim yer, saray gibi bir yer... Geniş, bir küçük orman gibi bahçesi var. Bahçeye belki kırk tane döner ocağı koymuşlar. Bunlara, Amerikan modasına uyup «Döner siteyşin» diyorlar. Tabağını kapan, döner istasyonuna yanlayıp tabağını döner kebap doldurtuyor. Bahçelere kurulu masalarda, bildiğin, bilmediğin ne kadar yiyecek, meze, meyva, içki varsa, hepsi dolu... (Devamı var)

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI:
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Zekâ

Paris ekspresinden inen, iyi giyinmiş, yaşlı adam garın kapısındaki taksilerden birine bindi ve şoföre şehirde dolaşmasını söyledi.

Aradan birkaç dakika geçti, şoför arkasına döndü:

— Siz hiç de aptal değilmişsiniz! dedi.

Yolcu güldü, bu iltifat hoşuna gitti ama bir şey anlamadı.

Aradan birkaç dakika daha geçti. Şoför gene:

— Siz hiç de aptal değil mişsiniz! dedi.

Yolcu merakla sordu:

— Niçin?

— Çünkü Marsilya'nın en iyi araba kullanan şoförünü seçtiniz de ondan!!...

* * *

Söylenecek şey mi?

Kilisedeki evlenme merasimi bitmiş, gelinle damat ağır ağır merdivenlerden inerken, ihtiyar bir adam yanındakini dürterek, yavaşça:

— Düşünüyorum da... Bu küçüğü bir zamanlar kucağımda taşımıştım... der.

Beriki şefkat dolu bir ifade ile sorar:

— Çok yakın bir akrabasısınız herhalde...

İhtiyar başını sallar:

— Hayır, sekreterimdi...

Yazısız

Sıkıntıya ilâç

Bir Fransız, Amerika Birleşik Devletlerine gezmeğe gitmişti. New York'ta indiği lüks «otelin odasında, masanın üstünde bir felsefe kitabı gördü, üzerinde şöyle yazıyordu.

— «Meçhul Arkadaş; eğer canın sıkılır, aklına da kötü şeyler gelirse, bu eserin 31, 123 ve 227 numaralı sayfalarını oku!»

Yolcu üç sayfayı da bir çırpıda okudu, ve 227 nci sayfanın altında şu notu gördü:

«Eğer sen de benim gibi 31, 123, 227 numaralı sayfaları okuduktan sonra hâlâ sıkılıyorsan tereddüt etme. Telefonu aç, 19-32 numarayı çevir ve Welcome otelinde, 18 numaralı odadaki Miss Barbarayı ara!»

* * *

Örtü

Şişman adam garsonu çağırır;

— Bana, der, mayonezli yumurta, dana haşlama, salata ve krema getirin!..

— Peki efendim, der garson. Yalnız bir şeyi merak ediyorum. Elinizde mönü olmadan mutfağımızdaki yemekleri bir çırpıda nasıl söylediniz?...

— Gayet basit, sadece örtüyü gördüm!...

Arap Atı!

Ruh doktorunun telefonu acı acı çaldı. Hattın ucundaki Madam Dupont'du.

— Doktor Bey! dedi hıçkırığını zor zaptederek, kocam at terbiyecisidir, ama dünden beri hali beni çok endişelendiriyor. Kendisini saf kan arap atı zannediyor. Kişniyor, çifte atıyor saman yiyor!...

— Öyleyse hemen buraya gelin!

— Peki doktor bey, eğerini bağlayayım, on dakika sonra sizin yanınızdayız!...

— Edvard, beni kurtar, evi ruhlar basmış!

— Anlaşıldı senyorita, anlaşıldı: maaşınıza zam istiyorsunuz!

SALYANGOZ

Antoine Ajaccio sokaklarında avare avare dolaşıyordu.

— Dominique'e uğrayıp hatırını sorsam hiç fena olmaz diye düşündü.

Arkadaşının evinin kapısına gelince arkasına döndü ve bir salyangozla göz göze geldi. Ayağını uzattı çıtır, çıtır bir güzel ezdi. Pencereden onu gören Dominique:

— Sana hiç zararı dokunmayan hayvanı niçin ezdin? diye sordu.

— Gardan beri peşimdeydi, en sonunda sinirime dokundu.

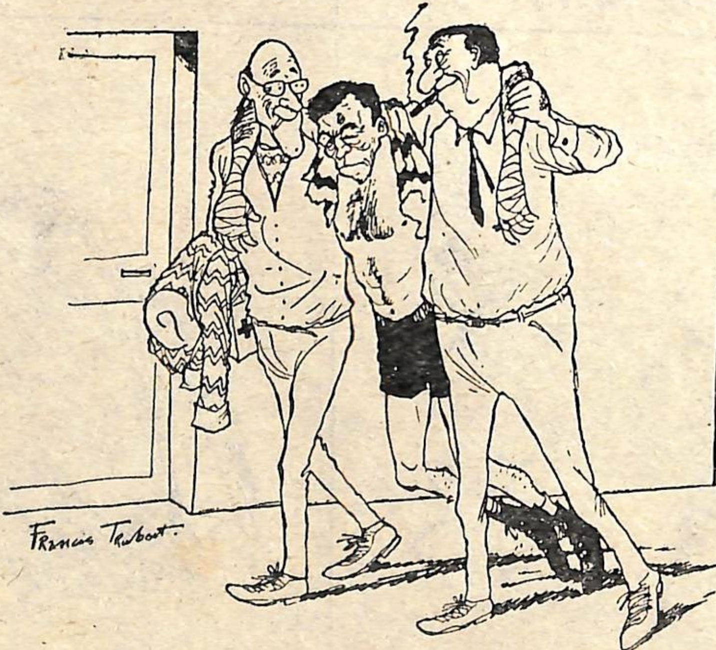
* * *

Tehlikeli yol

İki kişi otomobille dağ yolunda giderlerken yoldan geçen bir köylüye sormuşlar:

— Şu yokuş tehlikeli mi?

— Yok canım, diye köylü cevap vermiş, yokuşta bir şey yok, hepsi aşağıda ölüyorlar...

— Kazandın mı bari?..

BU NE?

Kompartmanda İngilizle İrlândalı yalnızdılar: bir istasyonda genç bir kadın biner, valizini fileye yerleştirdikten sonra dışarı çıkar. Bir müddet sonra valizin kenarından sulu bir şey akmağa başlar; İngiliz ağzını mayie göre ayarlar:

— Enfes bir viski, diyerek yalanır.

İrlândalı da aynı şekilde tattıktan sonra:

— Üstadım bilemediniz, diye arkadaşına takaza eder, bu en iyi kaliteden bir cin...

Bu arada kadın içeri girer, valizi indirir, açar ve içindeki konişi kucağına alarak okşar:

— Sevgili, mini mini tontonum yalnız sıkılmadın, değil mi?...

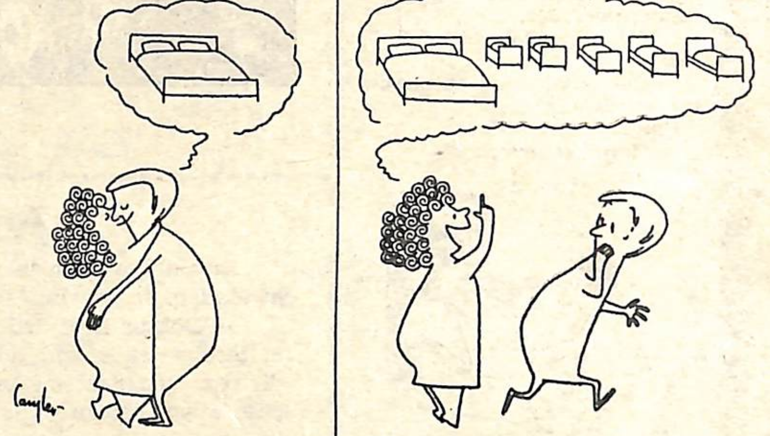
Dünya Karikatürleri

-BİZİM AİLE KAVGAMIZI FİLİM ÇEVİRİYORUZ SANDILARS.. KABAHAT BİZİM Mİ?

-KOCAM ÇOK KISKANÇ, ÇOK... BENİ BİR ERKEKLE GÖRMEYE TAHAMMÜL EDEMEZ.
-HEMEN ÖLDÜRÜR MÜ?
-HAYIR, GÖZLERİNİ YUMAR!..

YAZISIZ...

-SELÂM... SAĞ KALIRSAM ÖBÜR SEFERE İNŞALLAH!..

-GELİYORUM SEVGİLİM!..

...üstelik kuvvet verir!

Evet, SANA yalnız lezzeti ile değil, ihtiva ettiği çeşitli vitaminler ve zengin kalori ile küçük - büyük herkes için bir kuvvet ve enerji kaynağıdır.

Özellikle, ihtiva ettiği A ve D vitaminleri dolayısı ile SANA gelişme çağındakiler için çok lüzumlu bir gıdadır.

Sana

ağıza tat, vücuda sıhhat!

(İlâncılık: 2952—214)

Bacakların cazibesine cazibe katan çorap...

VOG

VOG NORMAL : FİLE VE DÜZ
VOG KAÇMAZ : ÇOK DAYANIKLI
VOG 60 DENYE: KALIN VE SAĞLAM

(Faal: 9771—215)

REKLÂMLARINIZ İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Mudurluk
Cagaloglu, Turk Ocagı Caddesi No 1
Istanbul
Teleton 22 43 84 - 22 43 85
Telgrat Adresi BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
Istanbul	A.B.D	Isveç
Ankara	Almanya (Federal)	Isviçre
Izmir	Almanya	Italya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lubnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Cekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	Ingiltere	Yugoslavya
	Ispanya	Yunanistan
	Israil	

(Basın: 20057—216)

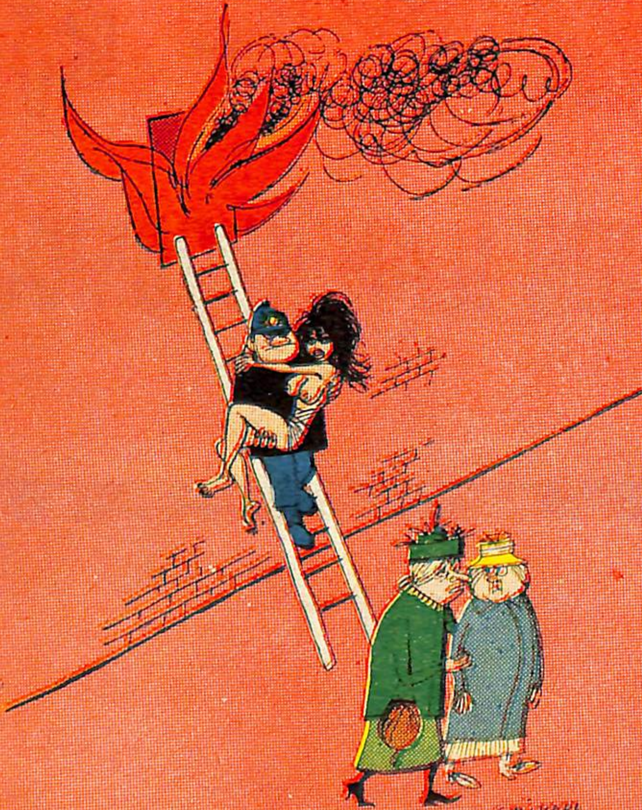
Akbaba

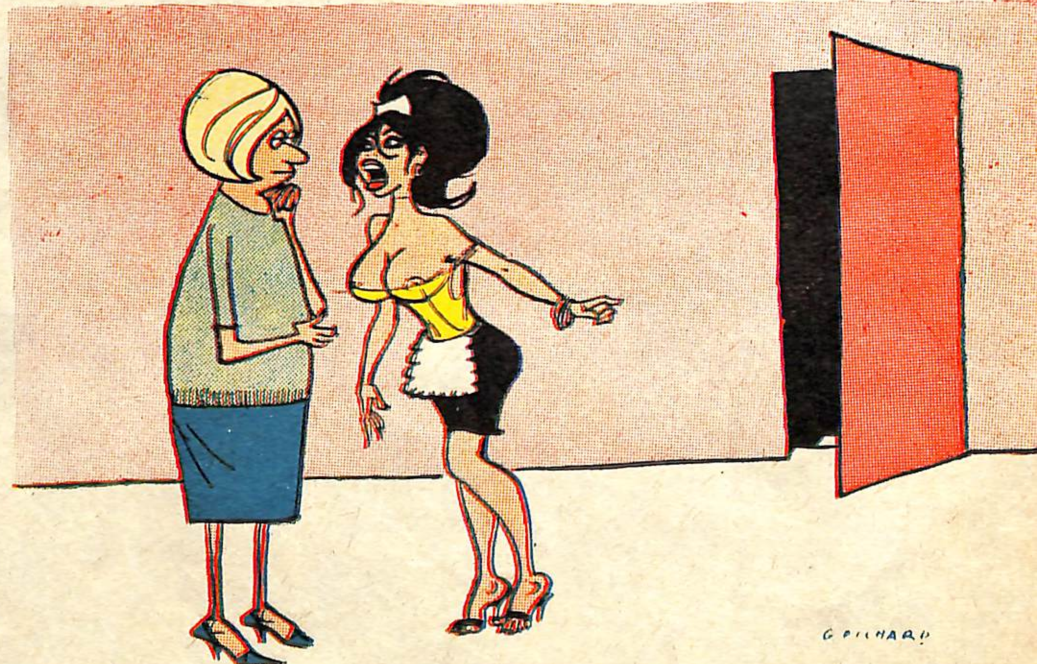
—ÇOK ZEKİ KÖPEKTİR... BENİM NASIL BİR BILDIRCIN AVLAMAK İSTEDİĞİMİ HEMEN ANLAR!

—BÜTÜN YAZ BENİ YAKTINIZ... ŞİMDİ DE ERİTMEK Mİ İSTİYORSUNUZ?..

—ÇOK KÖTÜ ZAMANA GELDİK... NAMUSLU BİR KADIN ARTIK İTFAİYECİLERE BİLE BAKAMIYOR...

—HANIM... MAHZENDE BİR CANAVAR VAR!
—KORKMA, KOCAMDIR!